

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Danmark 50 øre / Finnland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Italia 3 lire / Kroatia 15 kuna / Nederland 30 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Sverige 55 øre / Sveits 50 rappen / Serbia 10 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 1.50 pts. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 70 fillér / Sørsteiermark, Ostland 40 Pfg.

Signal

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

Ridderkorsbærer
LEON DEGRELLE

Lederen for den belgiske rexisstbevegelse fører
W-frivilligbrigaden
„Wallonien“, som hevdet
seg særlig ved Tsjerkassy

PK-foto:
Atlantic

NUMMER 5 / 1944

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

	Side
Stikkord Albacete. Kulissespeilet i Algerie. Av Giselher Wirsing	2
Det angår også deg! Om den ukjente soldats prestasjon i øst ...	4
Den hvite negus. de Gaulle-komedien.....	6
Trass i alt! Tysk vitenskap og kultur mestrer bombeterroren. Av Walther Kiaulehn	11
Europeere under bomber. Innsats på felles front	25

Hvordan vi lever

Bryllup med himmelen. „Primiz“ i Sør-Tyskland.....	29
Hvordan blir moten?	33
Tyskland utenfor de store alfarveger	36

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

FOR EUROPAS FRAMTID

Kaptein Georges C.

franske offiserer og soldater, som da alt syntes å være tapt, igjen grep til våpen for å kjempe mot den felles bolsjevikiske fare, som truet fra øst. En av dem formulerte det slik: „Det kan ganske visst oppstå en leieboerstrid i huset Europa, men mot en innbruddstyv må en verge seg i fellesskap.“

Kaptein Georges C. var en av de første som meldte seg til den frivillige franske legion til kamp mot bolsjevismen. Etterat han i en tid hadde vært med ved østfronten, sa han: „Sovjet-Russland er det sanne helvede. Det må aldri skje at Europa og dermed også Frankrike blir oversvømmet av disse bolsjevikiske udyr.“

Soldatnaturer pleier ikke bare å utmerke seg ved klar tankegang, men omsetter også sine erkjennelser snart i alminnelighet i gjerning. Og sjelden er riktigheten av en erkjennelse blitt så hurtig og overbevisende bekreftet, som tilfellet var med de

Kaptein C. er født i Bordeaux, og da den siste krigen brøt ut, trådte han inn i det franske luftvåpen. I dag er han forbundet med mange tyske offiserer og soldater i et hjertelig våpenkameratskap.

STIKKORD ALBACETE

Et halvt år før utbruddet av denne krigen forekom det i Paris en episode, som dengang ble diskutert livlig i selkapslivet rundt Palais Bourbon. Herriot, president de la Chambre des Députés, hadde som hvert år ellers sammenkalt de deputerte til en felles middag, hvor alle partistridigheter etter gammel sedvane skulde legges til side for noen timer. En hadde alt tatt plass, da døren gikk opp og den kommunistiske deputerte André Marty kom inn i festsalen. I samme øyeblikk reiste tolv deputerte seg, unnskyldte seg hos verten og hans hustru og forlot salen. De forklarte at det var umulig å sitte sammen med en mann om hvem det like før var blitt konstatert at han som leder for den internasjonale bolsjevikiske brigade i den spanske borgerkrig hadde latt utallige franske „frivillige“ skyte. Disse var blitt skuffet over det som de hadde opplevd i Spania og vilde vende tilbake til sitt heimland. Siden da ble Marty regelmessig hilst med ropet „Marty Assassin!“, når han vilde opptre i kammeret.

Hvem er denne mannen, som imidlertid er blitt ordfører for kommunistene i Algerie? En møter ham for første gang i 1919 som matros på den franske krysser „Protet“, som dengang tilhørte svartehavsflåten, som sammen med englenderne intervenerte mot bolsjevikene. Marty var hovedmannen i et mytteri på krysseren „Protet“, hvorved dette skipet ble utlevert til bolsjevikene.

Enno før han kom tilbake til Frankrike, dømte en ham til døden, men Poincaré benådet ham så til 20 års tvangsarbeid, som han imidlertid ikke behøvde sone.

Som det vel underrettede spanske uketidsskrift „El Espagnol“ berettet for noen tid siden, var det frimurerlosjen Sainte Jeanne d'Arc, som satte igjen hans frigivelsen. Alt i oktober 1921 ble Marty valgt til kommunistisk medlem av byrådet i Paris. I 1928 ble han igjen dømt til to års fengsel, fordi han hadde konspirert høyforræderi mot den franske armé. På ny lyktes det en frimurerlosje å befri ham. Han ble deputert i det franske parlament og gjaldt snart som generalstabssjef for det kommunistiske parti i Frankrike.

For annen gang siden mytteriet på „Protet“ trer han fram i rampelyset, da han fra Moskva blir stilt i spissen for den organisasjon, som i 1937 vervet medlemmer for den bolsjevikiske fremmedlegion blant de franske arbeidsløse. På denne tiden fikk Marty posten som president for krigsretten sammensatt av bolsjevikiske makthavere i Valencia, skjønt han med største sjelsro beholdt sin egenskap som fransk deputert.

Samtidig blir han leder for den internasjonale brigade og leder for en såkalt generalstabsskole i den lille byen Albacete, hvor det skal utdannes

stabsoffiserer for bolsjevikene. Ca 150 000 mann skulde dengang ha vært stilt inn under Marty's overbefaling. Kjernen av denne armé, som opptok alt mulig utskudd fra alle land i Europa, ble utdannet av sovjetoffiserer. Sommeren 1937 ble det så bekjentgjort at komintern hadde avholdt en hemmelig forsamling i Amsterdam, hvortil Marty var kommet fra Valencia for å avlegge melding. Den gang ble det bekjentgjort om denne konferansen at Stalin her hadde utdelt sine umiddelbare ordre om fortsettelsen av den spanske borgerkrigen. Et år seinere vendte „slakteren fra Albacete“ tilbake til Paris. Han ble foran kammeret beskyldt for mord på tallrike franskmenn, hvorpå den franske aviseen „Humanité“ svarte med et bilde fra den første folkefronttiden, hvor en så Daladier og Marty marsjere sammen med løftet hånd.

Da så den samme Daladier 1939 oppløste det kommunistiske parti, flyktet Marty til Moskva, hvorfra han i oktober 1943 vendte tilbake til Algerie som overhodet for den kommunistiske agitasjon. Aldri hadde vel denne terrorist og opphavsmann for masse mord drømt om at han en vakker dag skulde bli opptatt av en fransk general som en velkommen forbundsfele.

Marty's levnetssløp fortjener å nevnes. Alt i de siste månedene av 1943 har Marty talt åpent om at det tidspunkt, da det kommunistiske parti måtte gripe til makten i Afrika, stadig rykket nærmere. I januar 1944 erklærte han til slutt at det var selvfølgelig at et „befrikk“ Frankrike bare kunde være kommunistisk. Intet er mer betegnende enn at det i hans omgivelser dukket opp spanske, portugisiske og serbiske kommunister som forbindelsesmenn, slik at en langt utover de lokale begivenheter i Algerie må formode at sentralen for den kommunistiske aksjon for hele middelhavsområdet er her hvor sovjetkommisæreren Vysjinski har sitt sete. Slakteren fra Albacete, mytteri-opphevsmannen fra „Protet“ har heller ikke lagt skjul på dette. Den 11. november 1943 erklærte han i Algerie offentlig: „Stalin personlig har før min avreise fra Moskva uttrykt at han ønsker opprettelsen av en afrikansk sovjetrepublikk så snart som mulig, denne skal gå forut for en union av de europeiske sovjetrepublikker, der er det endelige mål for våre planer.“

Dette hendte i samme øyeblikk som Internasjonalen i Moskva ble avløst av en patriotisk nasjonalhymne, og i dette ser både den engelske som den amerikanske presse og mange nøytrale aviser noe epokegjørende. Marty lar imidlertid Internasjonalen gjalle, når han opphisser massene mot sin hittidige venn de Gaulle, som no vil komme til å bli hans neste offer, etterat det alt er lykket ham å kvitte seg med general Giraud.

„FLYVENDE LIKKISTER“

De angloamerikanske terrorflys tap ved angrepene mot det sivile område er stadig blitt større. Ved et dagangrep ble således 136 angripende fly — derav alene 124 „flyvende festninger“ — skutt ned. Det gikk slik som Reichsminister dr. Goebbels forkynte: „De såkalte „flyvende festninger“ vil komme til å bli „flyvende likkister“

En av besetninger i en „bunkerlandsby“ i øst. Støttepunktene på fronten kan sammenliknes med hvirvlene i en ryggrad. Her trenger man menn som er harde, fordi de vet hva det dreier seg om. Over sovjetpanseren, som nærmer seg, går denne manns blick inn i terrenget til en fornuftig framtid, som rettferdiggjør enhver innsats

Et blick på denne manns ansikt forteller enhver som kan lese i ansikter, at det ikke ble sunget ved hans vugge at han engang skulde telle med blant de hardførste menn i et brennpunkt i de hardeste kamper i historien. Denne manns mot taler ut av den alvorlige kraft i hans øyne, som uttrykker dyktighet og tillit

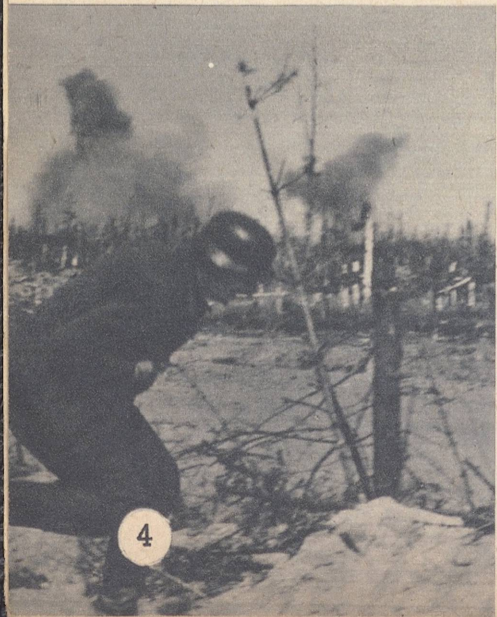
Dekning! Motstunderens trommeild setter inn

Det angår også deg!

.. Kjære venn, se på disse bildene! De viser noe som ikke er noe sjeldent for oss der ute ved fronten. Et sted på østfronten kjempes der om en bunker, som etter vekslende kamper blir i tyskernes hender. Slike kamper har funnet sted gjennom flere år, og de er noe dagligdags ved alle fronter for våre soldater. Kan du forestille deg hva det vil si? For deg forløper det samme vante liv enno i all ro. Vi vet riktignok at mangen storby står under den hardeste bombeterror, og allikevel må du medgi at de fleste av dere enno allikevel fører et annet liv. Det unner vi dere også. Men en ting må du vite: disse ukjente soldater, som alle har helt normale navn og heller ikke blir framhevd personlig i noe krigskommuniké, de kjemper derute for deg! Men har du kanskje allerede tenkt

over hva det vil si dag etter dag og år etter år stadig å foreta spranget fra en jordgrops sikkerhet inn i artilleriets granathagl og ut i det dødbringende ingenmannsland, hvor smelende maskingeværserier er den eneste musikk som disse menn enno kjenner? Tro no bare ikke at soldatene bare vil være soldater! Jeg vet hvor stor lengsel etter glede og skjønnhet der skjuler seg bak den militære holdnings harde maske, og jeg vet hvor megen ømhet der er bevart i disse hender som allerede så lenge holder så fast om våpenet. Det er lett og endog berusende bare en eneste gang å utføre en dristig dåd eller en hard plikt. Men å gjøre dette gang på gang med et troende hjerte og år etter år, det er en større prestasjon!

rPK - fotos: Krigskorrespondent Ohlemacher, Schüre.

Vi forstår den lidenskapelige anspennelse som behersker dette soldateransikt i det øyeblikk der lades, når vi forestiller oss at vi må gjøre noe hurtig og med den største presisjon. Den indre energi, med hvilken der her gjøres det nødvendige, er energien hos soldaten som er klar over det avgjørende

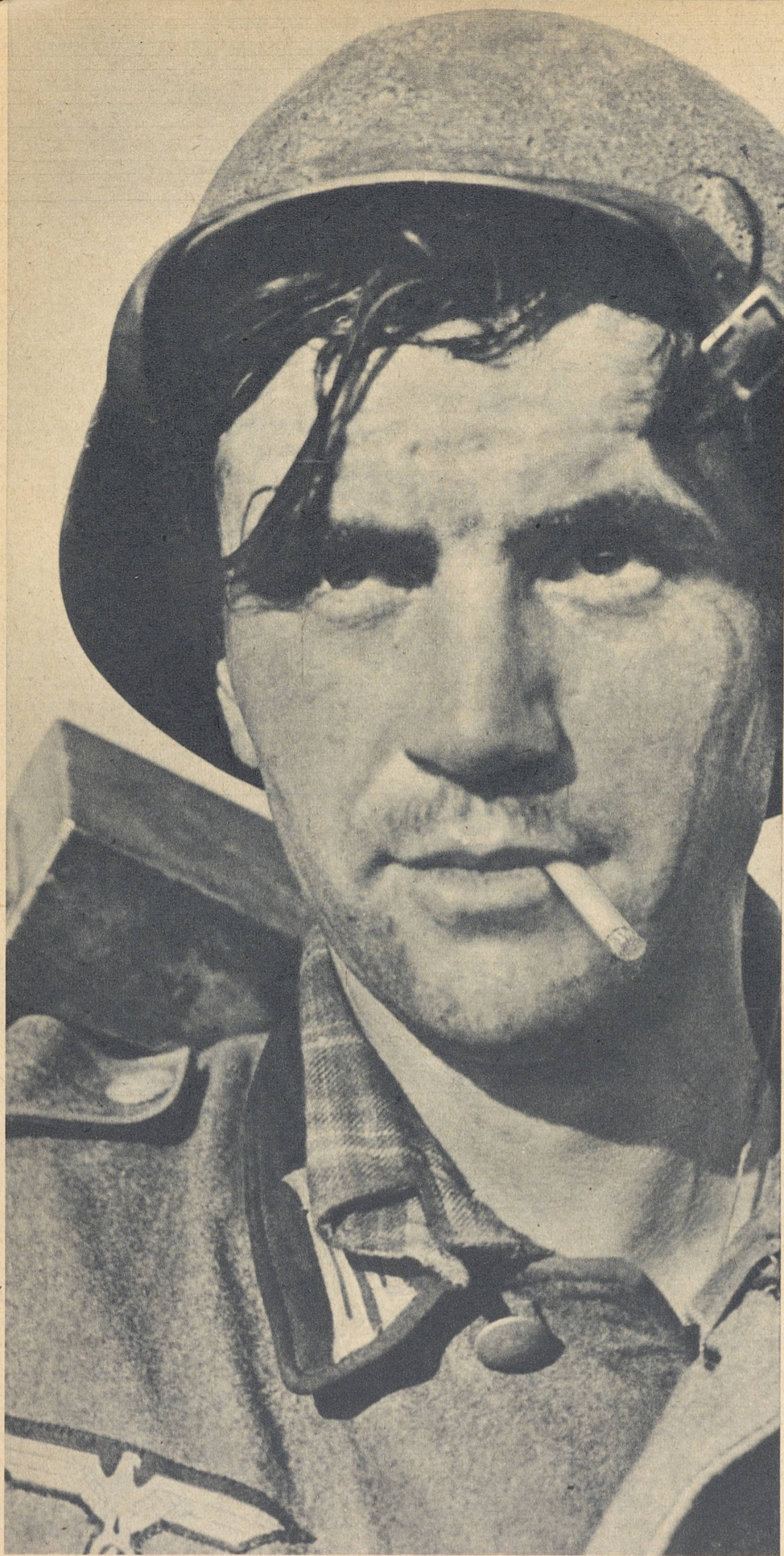
Grenaderer parat til stormangrep og nærkamp: bolsjevikene kommer i tåken

Blikket til den mannen, som spent og uten frykt ser de sovjetrussiske fly nærme seg i lav høyde, røper en mann som er prøvd og hardet i farer, har lært å neglisjere følelsen av skrekk. Bare den moralske kraft som ens ritene om en høyere idé gir, setter en i stand til en selvforglemmende innsats

Sprang opp på en fiendtlig panser, som har brutt igjennom. Hver dekning blir utnyttet

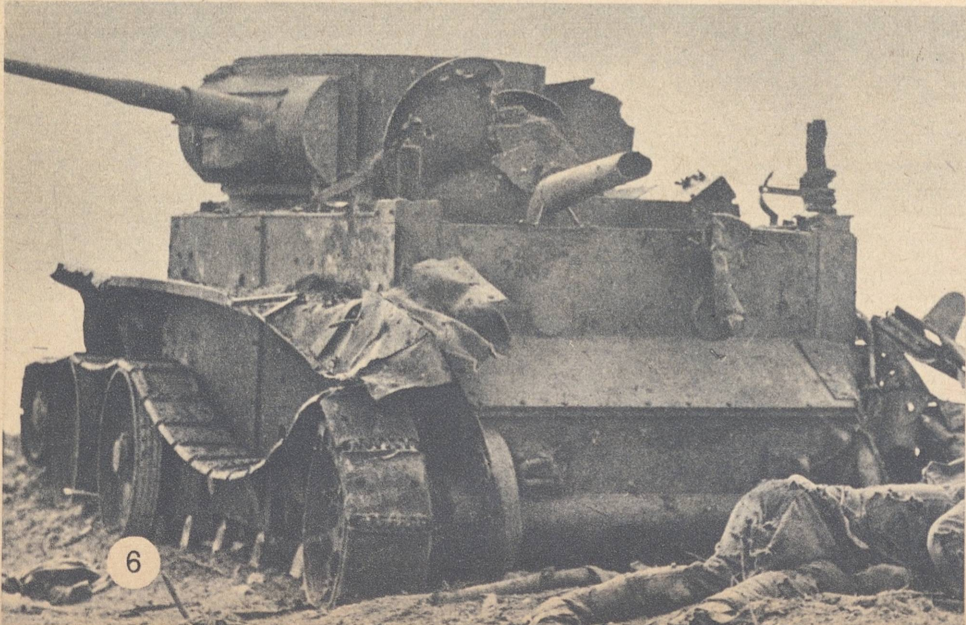

Etter et angrep er slått tilbake: den forfriskende sigarett. Enno forteller soldatens ansikt om overståtte farer. Denne manns øyne ser ikke utad. Sinnsro også i den største fare kan bare den bevare som er i stand til å konsentrere seg slik

I denne såredes stille blick er der intet spor av noen redsel som fikk sjelen til å stivne. Den såredes ro er den høyeste form for mot. Erverve den kan bare den som har den. Besitte den kan bare det moralske menneske, hvis handlinger blir bestemt av en indre idés lov

Foran de urokkede tyske linjer ligger vrakene av fiendtlige panserpulker

Som utallige andre endte også dette sovjetrussiske stormangrep

Speer hos Dietl

Nord for polarsirkelen besøker Reichsminister Speer generaloberst Dietl for å informere seg om spesielle kampbetingelser i dette frontavsnittet

Kamerater på framskutt post. På sin inspeksjonsreise, som Reichsminister für Bewaffnung und Munition foretok dels med bil og dels på ski, besøker han også OT's byggeplasser og lar sine menn, som her er utrettelige ved arbeidet under de vanskeligste forhold, fortelle om arbeidet

Ved lappellden. Igjen er en etappe på inspeksjonsreisen gjennom is og snø nådd. Ved den varmende ilden nyter Reichsminister Speer lappenes gjestevnighet

Den hvite negus

Bak navnet Etienne Lagrange skjuler det seg en personlighet, som er særlig knyttet til begivenhetene i Nord-Afrika de siste måneder. Denne mann er nettopp på ikke helt vanlige veier vendt tilbake derfra. Det er meget interessant at han valgte den lengre omvegen over den østlige del av Nord-Afrika for heimreisen

Tidlig om morgenen den 21. september 1943 la en mann i fransk offisersuniform, med det lothringske kors på dolmanen, en pakke tidsskrifter og aviser på skrivebordet til general de Gaulle i arbeidsværelset til den tidligere guvernør av Algerie, et luksuriøst rom, hvis buevinduer vendte ut mot et av de rikeste landskap i verden. Bladene kom fra Frankrike og England — bortsett fra de tidsskrifter og aviser med forbigående varighet, som trykkes på fransk og engelsk i mange byer i Middelhavsrommet. Titel og spalter var rammet inn med blå eller rød blyant. Alt som kunde synes gunstig etter gaullistisk mening — begivenheter eller idéer — er streket under med blått, alt det motsatte med rødt, slik at en med ett blick kan vurdere den offentlige mening.

Generalen leser hurtig igjennom det hele. Det vesentligste har han alt lest i kveldsavisene dagen før; for begivenhetene følger i virkeligheten bare langsomt på hverandre, og nyhetene byr slett ikke på nye overraskelser hver dag.

I et londoner tidsskrift leser han den forsiktig antydende perfide artikkel, hvis framstillingsresept den britiske presse besitter, når det dreier seg om på en diskret måte å gi verden kjennskap til det som Churchills regjering ikke kan bekjentgjøre offentlig. General de Gaulle leser altså følgende: „Det synes neppe tvilsomt at ett av de mål vår bolsjevikiske forbundsfelle har satt seg, er å bringe folkene fra Middelhavet helt fram til India under sitt overherredømme.“

de Gaulle ser opp og betrakter — etter å ha klemt monokkelen inn igjen — prøvende sin offisers-sekretær.

„Tror De kanskje på den røde fare? Ikke jeg. Hvordan denne krigen enn vil ende, så vil Russland gå så utmattet ut av den at det politisk ikke lenger vil være noen fare . . . Og dessuten er vi i krig, jeg likner da Clémenceau, jeg fører utelukkende krig. Det som interesserer meg i øyeblikket, er den røde armés prestasjon. Og det er en god prestasjon: den tyske forsvarsmakten går tilbake . . . Det er noe som englenderne ikke greier. Seieren, min venn, er på russisk side. La oss orientere oss i denne retningen. Hva man-

nen med kniven mellom tennene angår, så tar jeg ham på meg . . .“

„Javel, herr general.“

„Sovjetrusserne overalt!“ Det er mulig at England er redd for dette. Men jeg har sett sovjetrusserne. Da jeg var medlem av Reynauds kabinett, kunde jeg studere våre kommunisters spill: skråhals, agents-provocateurs, mytteriopphavsmenn, men ingen politikere. Utmerket for opposisjonen, ubetydelige når det gjelder å handle. Jeg vil føre dem som et kompani . . . Hva gjør forøvrig våre kampfeller i Algerie?“

„De har sammenkomster, herr general, og holder taler. Det er ca tyve

med den tykke Thorez og den lille Duclos. De forlanger å bli spurt, de holder sine comités rede for å ta del i våre rådslagninger.“

„Da kan vi jo la dem komme.“

„Herr general, det blir for den nærmeste tiden antydning en konferanse i Moskva mellom en av Roosevelts representanter, Eden og Molotov. En taler også om en konferanse mellom Stalin, Roosevelt og Churchill, som skal forberedes av den i Moskva, uten at det imidlertid nevnes dato eller sted for sammenkomsten.“

„Kommer vi til å bli innbudt?“

„Nei, herr general.“

Mellom hovmod og ergrelse

Det går en trekning over de Gaulles ansikt: „Men vi burde delta. Jeg vil ikke mer regne med Churchill med hensyn til en innbydelse. Hvis jeg vender meg til Roosevelt, vil han sende Giraud i mitt sted. Det vil vel være bra å benytte seg av våre kommunistiske kampfeller for å bli innført hos Stalin. Når Marty kommer fra Moskva, sørger De for at han blir tatt vel imot.“

„Javel, herr general.“

Offiseren hilser og fjerner seg. Denne dagen, den 21. september 1943, hadde de Gaulle tapt spillet og Stalin erobret Algerie.

For menn av de Gaulles slag er hovmod den drivende kraft, og samtidig også ringeakten. Da det sågar i slutten av mai 1940 gikk opp for Paul Reynaud at Gamelin og hans generalstab tapte slaget, ble de Gaulle, en alminnelig oberst, befordret til general. Reynaud tenkte sågar på å gjøre sjefen for sitt militærkabinett til generalissimus. Derfra stammer hans hovmot. Men før dette nytnevnte geni hadde anledning til å hevde seg, var slaget i Belgia tapt, likeledes slaget ved Somme, og Maginotlinjen sprengt, og slaget ved Loire var bare en flukt. Derfra stammer ringeakten, de Gaulle reiste til England. I noen uker kunde en anta at Churchill vilde betro ham overbefalingen over restene av den arméen, som vendte tilbake fra Dunkerque og Norge med forsterkninger, fly og penger. Derfor hans hovmod. Men Churchill tilbød ham bare en mikrofon. Derfor hans ergrelse. Litt seinere betrodde Chur-

chill den frafalne general ganske visst gjennomføringen av det første landingsforsøket i Afrika ved Dakar. Derfor hans hovmod. Kupet mislyktes på grunn av motstand fra etpar kolonister og sjømenn. Den nye general var ikke noen stor general. Derfor hans ergrelse. England tillot allikevel at denne middelmådige soldat, som viste seg å være en utmerket speaker, krystalliserte forræderiets hevnjerrighet og emigrasjonens forbitrelse. de Gaulle anså seg for en fanebærer. Derfor hans hovmod. Men det ble snart klart for ham at forræderiet bare var sammensatt av smålig hat, av simple hevntanker og av et tøyleløst kapløp om magre lønninger. Fanebæreren svingte bare en fillete vimpel. Derfor hans ergrelse.

Da de Gaulle oppdaget at England anså ham for å være unnværlig, vendte han seg til Roosevelt og De forente stater. I Washington ga de ham en slags mottagelse. Derfor hans hovmod. Men så flyktet Giraud. Churchill og Roosevelt kom til Casablanca og viste den æreløse offiser en oppmerksomhet, som ikke ble gitt de Gaulle. Giraud har fem stjerner på ermeoppslagene, de Gaulle bare to. Derfor hans mismot

Selvforræderi

Litt etter litt lot de Gaulle — en gang av hovmod, en annen av ringeakt — sin militære overkommando fare for å bli „motstanden“s politiske sjef. Han har forrådt sine tropper. Han har forrådt seg selv. Han sviktet sin siste

prestisje. Han tar avskjed. Og andre militære, av hans slag, frafalne admiraler eller generaler, som imidlertid i det minste mangen gang hadde hatt den ære modig å slå et slag i Tunis for sin dårlige sak og sitt falske ideal, er nær ved å tro at de Gaulle har forlatt sin post.

I virkeligheten vil mannen no veksle motstandere. Tyskland er ikke lenger hans virkelige fiende, men England og De forente stater. Han har trodd å kunne tilby dem operasjonsbaser i Afrika. Men de er trengt inn i Afrika. De innretter seg der, uten å innhente hans mening. De setter sine kreaturer inn istedenfor hans. Han har ansert seg selv for en fører, en diktator. En omgir ham med rådgivere, som ikke er annet enn spioner, og under demokratiets dekke skaper de ved siden av ham en komité, som til slutt vil komme til å sjalte ham fullstendig ut. Han merker at han har vekslert motstandere, og aner at han trenger en ny forbundsfelle eller i det minste en ny beskytter. Han tror at han selv har valgt denne beskytteren; han tror at han — de Gaulle — selv har valgt Stalin til å bistå seg. I virkeligheten har Stalin forlenget overtatt de Gaulle som underagent for sin innflytelse i Nord-Afrika. Han sender to av sine håndlangere til ham: en franskmann, Marty, og en russer, Vysjinski.

En septemberkveld, og den amerikanske landgang på Kontinentet blir meldt. Han visste ingenting om forberedelsene. De tilstedeværende forbindelsesoffiserer med Giraud var forlenget underrettet om Badoglios handling.

„Hvorfor er ikke jeg blitt underrettet?“ spør de Gaulle. „Herr general“, svarer en av Girauds utsendinger, „dette var en strategisk og ikke en politisk operasjon. Den kommer altså ikke inn under Deres område.“

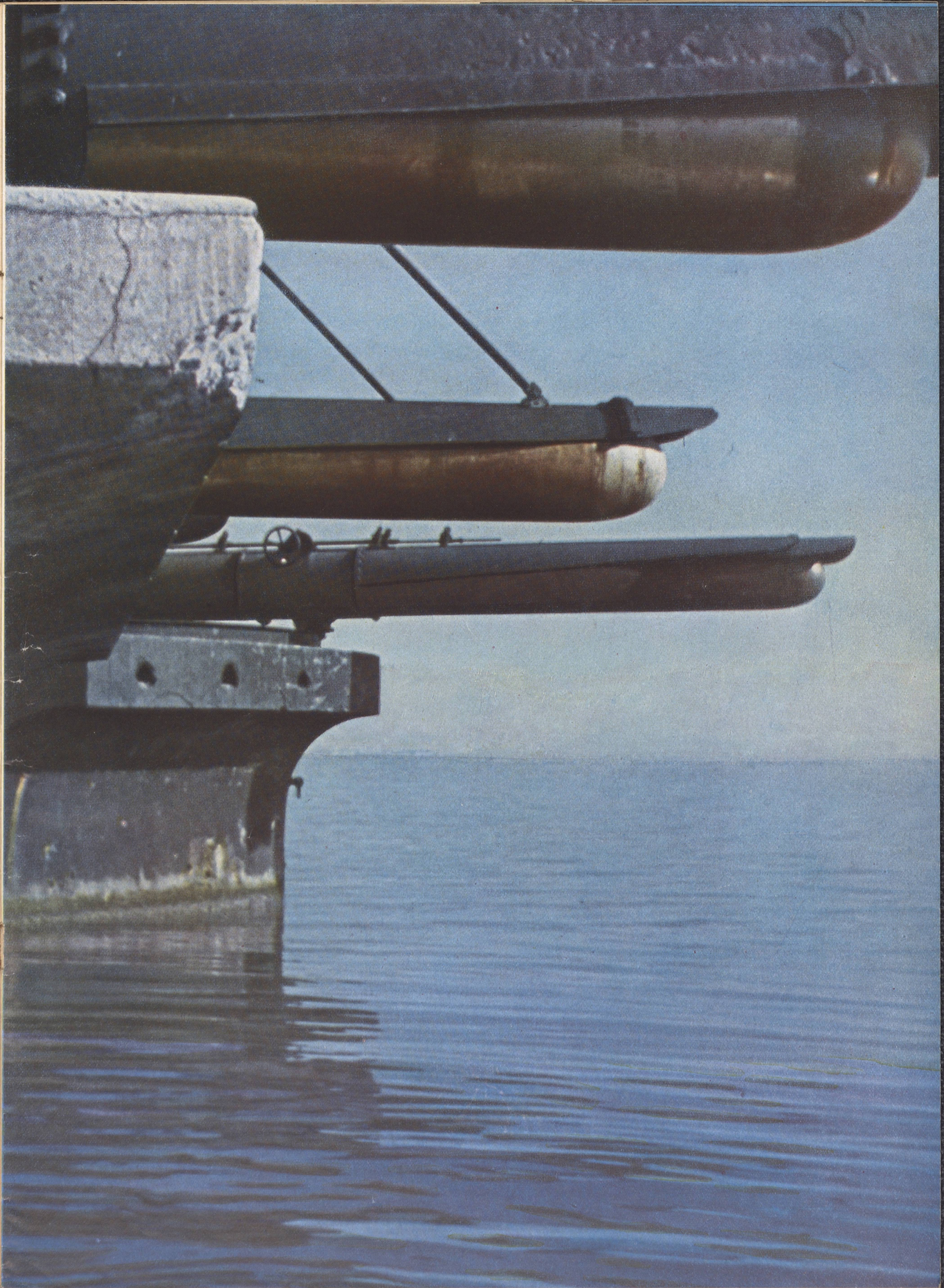
Noen dager etter undertegner to av de Gaulles hjelpershjelpere, Massigli, hans diplomat, og Monnet, hans økonomispesialist, en pakt- og låneoverenskomst med De forente stater. de Gaulle tror at han nå vil komme til å bli sterk.

Dollar eller pund?

De forente stater vil komme til å levere noen våpen, men de må betales straks, kontant og in natura. Kontant? de Gaulle har ikke flere penger. I Algeries banker kjemper dollar og pund om første plassen. Den riktige valutakurs kjenner en ikke. De forente stater har ikke villet utlevere forrædergeneralen Frankrikes gull. De skattene som han forsøker å få inn fra de innfødte, blir bare delvis betalt. Det går helt skakt med finansene. In natura? Men krigen, englenderne og amerikanerne er jo dratt over landet. Avlingen var dårlig. Korn, olje og vin blir i svartehandelen solgt

Fortsettes side 18

Øvelse. Inne i de svære kanonørhylstrene ligger de torpedoene, hvormed elevene i en torpedoskole lærer å omgås

Trass i alt!

Tysk vitenskap og kultur mestrer bombeterroren

De anglo-amerikanske angrep på de tyske byer har ikke kunnet lamme den tyske krigsindustri. Riktignok ble tyske kulturinstitusjoner truffet. Et stort antall av de eldste og vakreste kirker er borte, teaterbygninger, muséer, biblioteker og vitenskapsinstitutter styrtet sammen eller brente ned, universitetsklinikker ble ødelagt og gamle, ærverdige skolebygninger og auditorier lagt i grus. Trass i alt lever den tyske kultur. Hvordan den lever, beretter krigskorrespondentene Walter Kiaulehn og Hanns Hubmann på disse sidene

En litteraturhistoriker skrev for tyve år siden følgende: „La oss anta at Tyskland vilde bli ødelagt ved en katastrofe, at det tyske folk og dets byggverk vilde gå til grunne, og at plogen gikk over dets jord. Etter et par tusen år vilde de dalevende mennesker ved et tilfelle finne et eksemplar av Nibelungenlied og Faust av Goethe, la oss videre anta at det lyktes dem å lese disse to bøkene, da vilde de vite hva Tyskland engang var.“

Den ene av disse to bøkene er en gammel sang, en saga på rim, hvis forfatter er ukjent og om hvilken man heller ikke vet om en eller flere sangere har diktet den. Den andre boken er ett av dramaene til den største tyske dikter. I Nibelungenlied skildrer tyskerne seg skånselsløst med alle sine feil, det går ofte så vidt at en utlending som leser den, begynner å tvile på om det ikke er en av Tysklands fiender som har skrevet den. Det er imidlertid tyskere som har skapt denne troskapens høysang, for de glemmer ikke å fortelle at nibelungene hadde sunget og spilt på fele (når de ikke engang kunde be og kjempe lenger). Faust er den aldrende lærdes tragedie. Han fortviler overfor Gud, fordi han ikke kan vite og oppleve alt. Derfor forskriver han seg til djevelen, blir atter en ung mann og kommer i stor gjeld. Han foretar alt som et menneske overhodet kan foreta, elsker en halvgudinne og lar en kvinne bli barnemorderske, han blir feltherre og kansler, erobrer land fra havet, vil gjøre alle mennesker lykkelige og dør blind, fordi sorgen har merket ham. Men djevelen er allikevel den bedragne, fordi Faust selv i den dypeste skyld alltid har strebet etter å nå det høyeste, forløser guddommen ham.

Jo, forskeren har rett, selvom der fra tyskerne bare vilde bli tilbake disse to

bøkene, kunde ethvert menneske i framtiden vite hva slags mennesker de var. Deres egenart kan ikke gå tapt, og man kan ikke ta feil av den. Omsluttet av brann, synger de og spiller på fele og gir ikke slipp på livet så lenge de ikke har utforsket og opplevd dets siste hemmeligheter.

Hva angår tyskernes kulturliv, så har amerikanerne og englenderne oppnådd en ting: berliner filharmonikerne har for første gang i sin lange, over femtiårige historie gitt en filharmonisk konsert, ikke i kjole og hvitt, men i alminnelig dress. De spilte mellom ruiner, men de spilte.

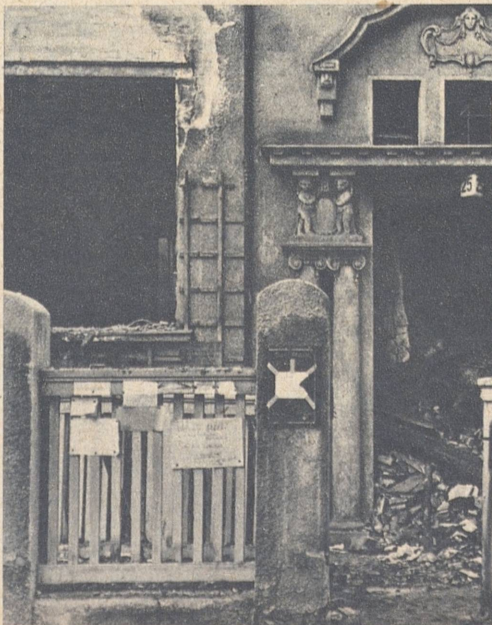
Men misforstå oss ikke. Det var ikke første gangen de berømte musikere har spilt i hverdagsantrekk. Det har de gjort gjennom mange år, når de i de såkalte „Werkpausen“ har spilt for arbeiderne i fabrikkhallene i Berlin i middags-tiden. Men en „filharmonisk konsert“ er noe tradisjonelt som finner sted om kvelden i filharmonikernes egen konsertsal. Denne gang gas konserten om ettermiddagen og i et annet rom, fordi filharmonikernes gamle sal — hvor enhver virkelig kapellmester i verden drømmer om engang å få dirigere — er blitt bombardert som krigsviktig mål. Mange musikere hadde mistet sin festdagsgarderobe, men framfor alt hadde mange av tilhørerne mistet sine beste klær, og derfor konserterte mestrene i hverdagsantrekk.

Med kultur forstår tyskerne frambringelsen og utøvelsen av slike ting som fører menneskenes forstand og gemytt opp i høyere sfærer, religion og tradisjon, kunst og vitenskap. Det ene trives ikke uten det andre, og de er like så nødvendige i tyskernes liv som det daglige brød.

I tyskernes forestillingsliv gis der tider, hvor kroppen ikke kan få tilfredsstilt mer enn de nødvendige behov, men hvor den siste livskraft gjelder kulturelle ytelser. Disse tider be-

„Lever enno, bor i teatret, damegarderoben“, skrev skuespillerinnen Gretl Schörg (ovenfor til høyre) ved døren til sitt nedbrente hus (nedenfor til venstre). Hun er en av fire som har lidt samme skjebne, og som opptrer sammen i lystspillet „Vil De bli min kone?“ i berlinerteatret „Komödie“. Wolfgang Dohnberg (ovenfor til venstre), som siden krigsutbruddet har gjort tjeneste som politimann og om kvelden opptrer på scenen, mistet likeså heinem sin (nedenfor til høyre) og bor no hos Karl Schönböck (ovenfor i midten), som enno har to beboelige rom i sitt hus, hvor taket er blitt ødelagt fire ganger. Emil Surmann (ovenfor i bakgrunnen), utbombet i Oberhausen, Lübeck og Berlin, bor no hos teaterets intendant Victor de Kowa. Og de Kowas teater? Det brente ned den 22. november og spiller no i teatersalen i en høgskole. Teppet går opp hver kveld. De gir seg ikke

← Speidertropp på sørfronten. Fra Iilsnødde høyder blir hver av fiendens bevegelser utspiedet. Motstanderen støter derfor alt og alt på et velforberedt forsvar. PK-foto

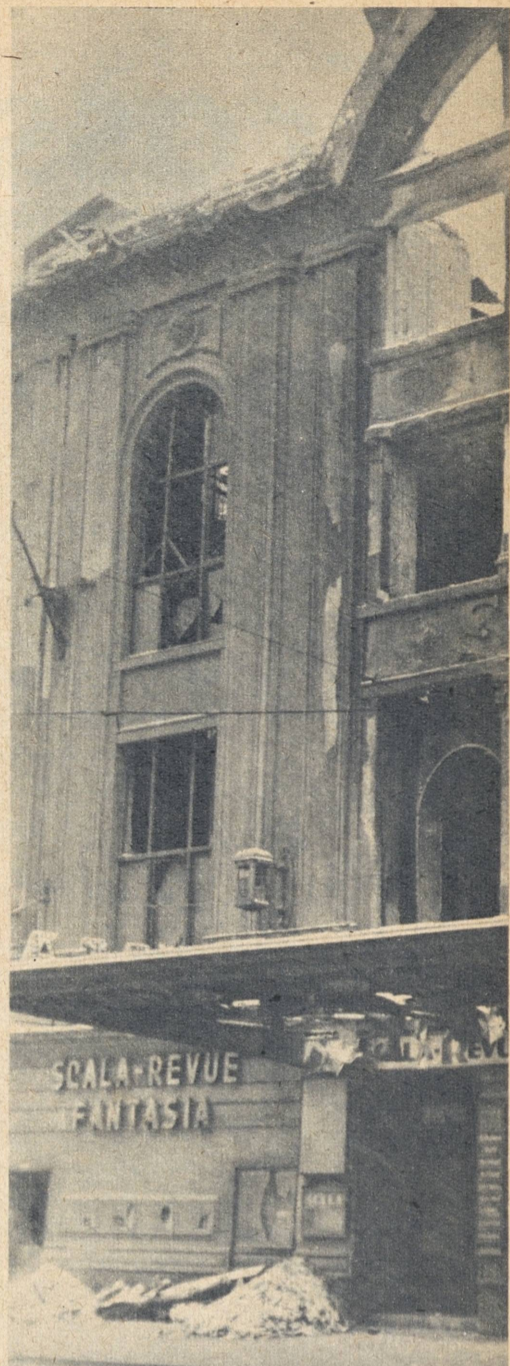
Fortsettes side 15

TEATER

Stedet for så mange minneverdige teaterbegivenheter, Berliner Volksbühne, hvis hus er brent ned, har skaffet sitt ensemble en ny teatersal i en skole. Damegarderoben er et skoleværelse, på hvis benker skuespillerinnene, som opptrer i „Pension Schöller“, morer seg i pausene

Et stampublikum, som er trofast mot sitt teater med dets rike tradisjoner, er det vakreste trekk ved Berliner Volksbühne. Om i eget hus eller improvisert sal endrer ikke noe ↓ ved dette publikums teatergleder

VARIETÉ

„Scala“, det verdenskjente varietéteater på Berlins vestkant, hører også til de britisk-nord-amerikanske terrorflyveres krigsviktige mål. Bygningen er ødelagt (bildet ovenfor). Allerede få dager seinere gjennomførte „Scala“ sitt nye program i en stor berlinerkino (til høyre). Like etter siste filmforestilling tidlig på ettermiddagen, trekker scalafolkene opp filmørretet, og „Frøken Nummer“ åpner med grasiøse skritt programmet, som selv i det improviserte rom tilfredsstillter internasjonale krav

KABARET

„Kabarett der Komiker“ i Berlin, kjent som stedet for den ekte kabaretkunst, startet til tross for de mange skader dens medarbeidere led, en stor revypremiere. Sminkøren, som her sminker Ingeborg von Kusserow til parodiering av en amerikansk filmvampyr, er soldat på permisjon

Malersalen i Kabarett der Komiker er brent ned. En gammel barakke i nærheten overtok dens funksjoner. Noen få mann lager her de improviserte dekorasjoner. Sjefen for atelieret er fallskjermsejer på permisjon

Trass i alt!

Fortsatt fra side 11

gynte samtidig med terrorangrepene på Tyskland.

Der er blitt ødelagt millioner av leiligheter. Ved gjenoppbyggingen av dem er der to muligheter: enten bygger man dem nøyaktig opp igjen slik de engang var eller man bygger helt nye, det vil si etter de tanker som har utviklet seg angående bymessig bebyggelse. Tyskerne har besluttet seg for den siste vegen, og dette er et uttrykk for deres stadig voksende kulturvilje. Ved enkelte bombeskader i de forløpne år har man gått den første vegen.

Man bygde opp igjen de enkelte hus nøyaktig slik de hadde vært. Masseødeleggelsene i den siste tid nødvendiggjorde imidlertid andre tiltak.

Den tyske rikminister Speer har ved siden av sine oppgaver med å skaffe våpen og ammunisjon fått et oppdrag til, nemlig allerede nå å planlegge gjenoppbyggingen av de tyske byer.

Til dette vil mange si at det er skrivebordsarbeid og blek teori. Nei, med gjenoppbyggingen av berlineroperaen etter den første bombeødeleggelse — også den gjenoppbygde opera er blitt bombet igjen — har tyskerne bevist at de straks bygger opp igjen kulturmonumenter når de står på et sted som ikke kunde være bedre valgt. Dette er virkelig tilfelle med den gamle frederisianske opera.

Husene i våre byer må dog ofte bygges opp igjen etter nye planer, fordi det moderne Tyskland streber etter å oppheve den motsetning som er oppstått i de siste sytti år mellom teknikkens og gemyttets krav. Når tyskerne må bygge opp igjen sine hus fra nytt av, da vil de gjøre dette så godt som mulig. Forutsetningene for dette er tankearbeidet, altså planleggelsen. Tyskerne gir foreløpig avkall på boligen som kulturytring. Hans framtidige bolig lever bare i hans tanker. Hva han imidlertid ikke vil gi avkall på, er sine kulturinstitusjoner og utøvelsen av kulturen.

Domkirker fra middelalderen kan man ikke reise igjen av grus med tryllestaven. Mange generasjoner har bygd på dem. Man kan ikke vente av tyskerne at de skal la den hellige prakt i sine gamle keiser- og borgerkirker gjenoppstå i løpet av en årsfrist. Rådhusplassen i Lübeck med Mariakirkens silhuett kalte August Strindberg et overveldende europeisk byggverk. Megen tid og møyne vilde være nødvendig for å bygge opp igjen disse byggverk slik at de, hos en framtidens dikter atter vilde utløse en følelse av begeistring over deres makeløse skjønnhet.

Ved siden av ammunisjonsproduksjonen betrakter dog tyskerne gjenoppbyggingen av slike kulturverker som sin mest presserende oppgave.

Amerikanerne har bygd opp igjen en

Fortsettes side 16

MUSIKK

Den verdensberømte Berliner Philharmonies festsal er midt blant anklagende ruiner som ved et under bare blitt lite skadet. Med den 9. symfoni av Beethoven (under generalmusikkdirigør Arthur Rother) innledet man allerede nyttårsdag høytidelig konsertserien for 1944. Salen bød det vanlige bilde: i det utsolgte hus et andektig publikum, dypt hensunken i den majestetiske tankeverden til den store forkynner av menneskekjærligheten. På podiet dirigenten med orkestret og koret som snart vil stemme i den overjordisk skjønnne hymne. Etter høytidsstunden så man de dypt grepne mennesker tause passere de manende minnesmerker over ødeleggelsen på veg heimover

SKUESPILL

Staatsheater på liebhaverscenen, det er ett av de mest romantiske resultater av de meningsløse masseødeleggelser som karakteriserer den engelsknordamerikanske luftterror. Sufflørrom, rekvisittkammer, skuespillergarderobe, belysningsløsje er her alt i ett. Men ett er også det ubrytelige arbeidsmot hos kunstnerne, som har den ærgjerrighet no riktig å være på høyden

OPERA

Deutsches Opernhaus er blitt et offer for fosforbrannstiftelsen. Operaen fikk et nytt arbeidssted i en av de store festsaler i Berlin. Alpepanoramaet, som før ga scenen rammen til danser i bajerske drakter, danner no den neste moderne bakgrunn for en effektiv oppføring av Eugen d'Alberts „Tiefland“. (Bildet ovenfor og nedenfor)

Trass i alt!

Fortsatt fra side 14

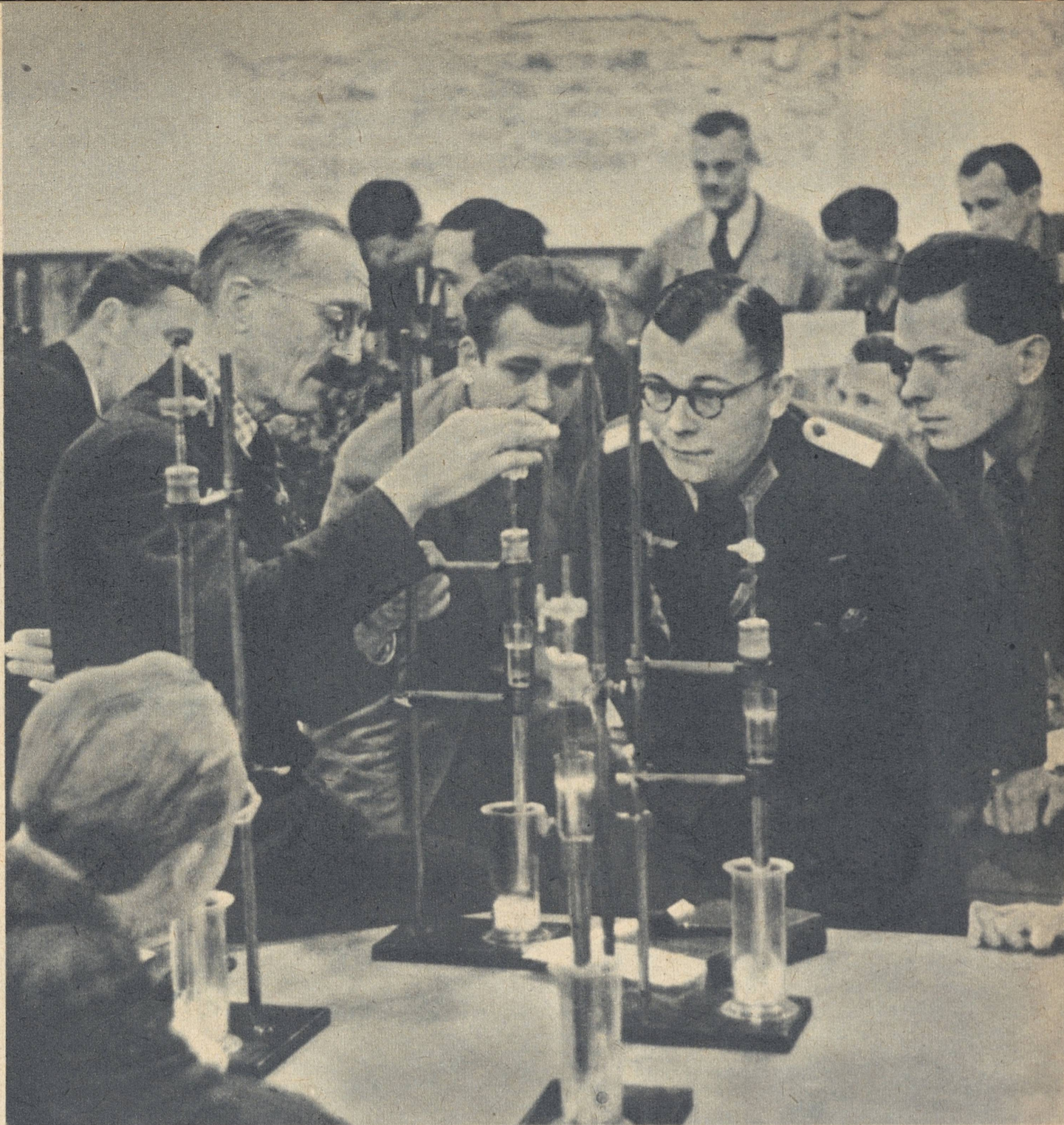
eneste gammel by i sitt land. Det er Williamsburg i Virginia. Men denne byen fra begynnelsen av det attende århundre var ikke ødelagt av bomber. Den var bare blitt gjort stadig styggere av de moderne amerikanerne gjennom de siste åtti år. John D. Rockefeller måtte med sitt navn og sin formue stille seg bak foretaket, forat Williamsburg kunde få tilbake sin gamle skikkelse. Herunder var det bare nødvendig å føre opp eller bygge om 220 bygninger, for at Williamsburg atter kunde bli en „ekte, gammel“ by. Tenker man seg hva Tyskland må bygge opp igjen for å la sine gamle byer, hvis historie når årtusener tilbake, oppstå i det minste i erindringens glans, da vilde nok mange svikte.

Tyskland har ikke noen Rockefeller.

Men Tyskland har sinnelaget og kulturviljen som det hadde allerede for årtusener siden. Tyskland er ikke gulletts land, men det er kirkebyggernes, malernes og musikernes land. Det trenger ingen millionærer. Dets kulturverker blir ikke bygd opp igjen med gull, men med dets egne hender. Folkets vilje, ikke en millionærs lune, vil gjenopprette den gamle skjønnhet, så godt det lar seg gjøre.

Alt lar seg ikke gjenopprette. Det vet vi allerede i dag. Resten vil bli gulltilbedernes evige skjensel. De ga ordre til disse ødeleggelser, fordi Tyskland har våget i den europeiske kulturs navn å protestere mot gulletts herredømme. Mot disse barbarer må man endog ta Rockefeller i beskyttelse. Han vilde minne amerikanerne om deres gamle idealer. Gullfyrstene vilde ikke ha bygd opp igjen Williamsburg fordi dette ikke vilde ha skaffet dem noen profitt, de gamle idealer har de allerede forlenget tråkket under føttene, farmernes og de gudfryktige kolonisatorers idealer.

Da Dante var student, satt tilhørerne ved pariseruniversitetet på høysekker under åpen himmel. Det samme er tilfelle i dag for mange tyske studenter. De tyske universiteters verdighet lider ikke ved at mange av dem i dag må undervise i kjellerrom. Hamburgeroperaen spiller i operetteatre og skur fordi dens bygning er ødelagt. Mange berømte teatre i Tyskland spiller i landsens dansesaler og Berliner Singakademie holder til i en restaurant. Kant, Bach, Mozart, Lessing, Schiller, Goethe blir hva de var. Ikke en note forandres, ikke en bokstav. Murer kan man få til å styrte sammen, og mennesker kan man drepe, man kan la kulturverk gå opp i flammer, men ikke kulturen. Erindring og vilje er udødelig. Engang pregede former, sier Goethe, kan ikke ødelegges så lenge de utvikler seg levende.

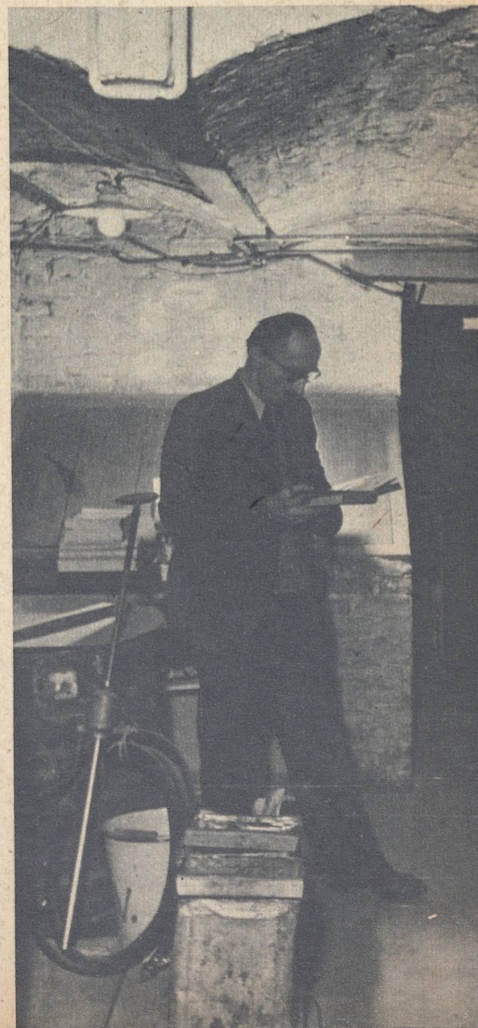

VITENSKAP

Høgskoler er lagt i ruiner, laboratorier demolert, biblioteker styrtet sammen eller brent ned: det vitenskapelige arbeid fortsetter allikevel uten avbrytelse. Studentene ved den tekniske høgskole i Berlin fortsetter sine studier i andre kvarterer. „Signal“'s korrespondent fotograferte i et

Engang stedet for det fredeligste forskningsarbeid, en samling av åndelig næring for alle kunnskapstørstende: statsbiblioteket i München ble hardt ramt. Studenter, soldater og arbeidere reddet den største delen av bøkene fra ild og vann: arbeidet fortsetter.

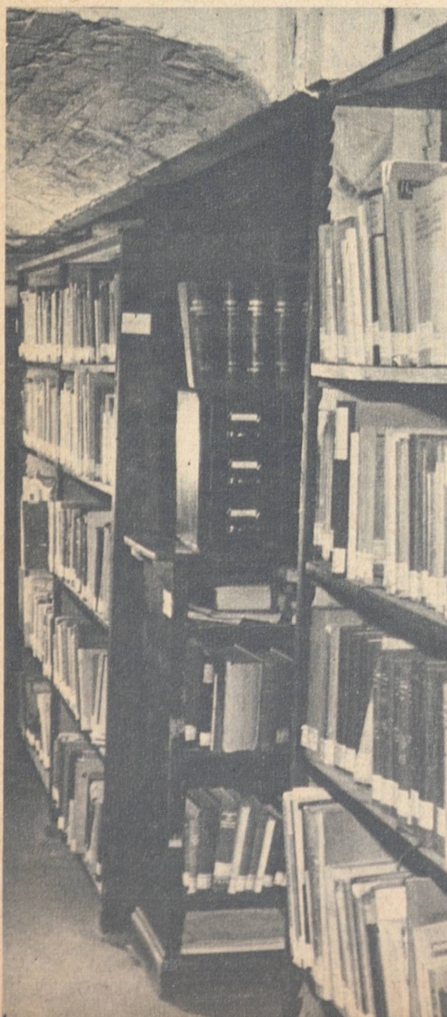
Institutter og firmaer, som er henvist til håndbiblioteker, har reddet det uunnværlige over i sikre kjellerhvelvinger

improvisert laboratorium den verdenskjente fysiker professor Westpfal under utførelsen av et praktisk eksperiment

Bibliotekaren må no stige ned i dypet for å samle visdom. Hans tålmodighet og omsikt overvinner alle vanskeligheter

KUNST

Også statens høgskole for kunst i Berlin, besøkt av kunstdyrkende fra mange land, måtte søke nødkvarterer. En felles innsats av lærere, kjente kunstnere og deres elever gjorde det uvante arbeid til glede. „Signal“s korrespondent traff maleren professor Dörries og hans kvinnelige elever i ferd med innredningen av det nye improviserte atelier

I muséer og utstillinger utøves fremdeles folkets oppdragelse gjennom kunsten. Som i konsertsaler og biblioteker trer også her tyskerne fram for de mester-
↓
verker som forteller om den indre nødvendighet av deres kamp

GOLD PFEIL

verdensmerke
for lærvarer

Strømper med verdensry

fra

Europas største strømpefabrikker
J. KUNERT & SOHNE, WARNSDORF, TYSKLAND

Den hvite negus

Fortsatt fra side 8

til priser, som en ikke forstår å kontrollere. Pengene forsvinner.

Det gjør ingenting, de Gaulle erklærer seg innforstått med å sikre seg hele det økonomiske og finansielle potensiål i Algerie. Hvis det ikke går på annen måte, vil en lage inflasjon.

Jordbunnen er beredt for kommunismen, som jo bare trives under et sammenbrudd.

Politiberetningene melder allerede hver eneste aften om uroligheter i Algerie, Oran og Marokko. Det kommer til sammenstøt mellom muselmaner og jøder. de Gaulle blir urolig og lar demonstrantene arrestere: de arresterte er alle muhamedaner. Jødene blir gatens herrer.

Da er kommunismen i sitt element.

de Gaulle går ned i vekt. Hans svakhet blir tydeligere for hver dag. Han kan no hver eneste kveld når han leser politiberetningen, se at gamle embetsmenn blir avsatt, at konsentrasjonsleirene er helt fulle av franskmenn, og at de store arabiske høvdingene trekker seg tilbake til fjellene med sine krigere og sitt kveg, da de oppdaget at de nye herrer i Algerie eller i Casablanca ikke er laget av samme stoff som en Bugaud eller en Lyautey.

Kampfellene vender tilbake

Det danner seg no nye korporasjoner: jernbane- og havnearbeiderne flokker seg om sine gamle førere, levebrøds-politikerne som er valgt i de røde forsteder i Paris, og på hvilke uvirksomheten i det hvite Algerie alt hviler tungt.

En morgen oppdager de Gaulle blant sine dagsaviser en ny avis, „Friheten“. Det er det offisielle organ for det tilbakevendte kommunistiske parti. Artikkelskriverne legger ikke skjul på sine meninger om de Gaulle, Giraud og deres gjerninger.

Men hovmodet gjør de Gaulle blind. Han gir ordre til å trykke pengesedler for å betale de frafalnes arméer, og anser seg selv for å være en stor finansmann. Han har gjenopprettet de store demokratiske prinsippene i Nord-Afrika og anser seg selv for å være en statsmann. Han taler i mikrofonen som statens fører ... og anser seg for å være populær. Han merker ingenting.

En dag, det er den 13. oktober, forlater en sovjetdelegasjon flyet på flyplassen ved Maison-Blanche. Det er Stalins utsendinger til den interallierte militære og politiske kommisjon ved Middelhavet. de Gaulle er smigret og anser dette for en bæring av den røde tsar. Han ser ikke at det er mer enn femti utsendinger, alle menn fra GPU., og oppfatter ikke at hans armé snarlig vil bli rikelig utstyrt med sovjetkommisærere — under foregivende av å studere de frafalnes krigsmetoder.

André Marty befinner seg også i psevdodiplomatenes begasje. Marty er

for de Gaulle bare den tidligere marineingeniør, som i 1919 fikk i stand mytteriet på en torpedobåt i Svartehavet. Marty er for de Gaulle bare en av disse svake kommunistiske deputerte, som under noen kammermøter mellom de to krigene var anfører for tumultscenene med å velte pultene. Marty er for de Gaulle bare den blodige agitator, som under borgerkrigen har gitt de røde i Spania i oppdrag å forestå noen hennrettelser bak fronten. Marty er for de Gaulle bare en av revolusjonens beskjedne statister.

De to menn møtes.

Marty, vanskjøttet, alminnelig, eldet, syns bare å være en eller annen underhandler, en politikens tjener, som de Gaulle kan gjøre hva han vil med.

Den uforsiktlige general vil komme til å betro ham en eller annen birolle, tror han.

Tovaritsj Marty

I virkeligheten er Marty Stalins viktigste særutsending i Algerie. Han bringer to ting med: en mektig revolusjonær organisasjon, som en må regne med, og penger. Offiserene i de Gaulles armé får utbetalt sin sold i dollar, pund og frank. Den var mager nok. No vil de også få rubler. Mange rubler. Penger stinker ikke. Men de Gaulle betenker ikke hva han forplikter seg til ved å ta i mot disse nye pengene.

Neppe en uke etter sin ankomst er Marty de Gaulles første rådgiver. Under hans forsete finner det sted en stor forsamling. Han taler. „Hva vi vil,“ sier han, „er bolsjevismens triumf i hele verden. La oss være våre store sovjetrussiske venners tillit verdig ...“

Slagsmål i Algers gater

Fem tusen kommunister er til stede og applauderer. Men ikke for alle frafalner er den bolsjevistiske revolusjons triumf idealet. Det kommer til slagsmål i Algers gater. de Gaulles menn skyter på mengden.

Hva mener de Gaulle om denne episoden? Kanskje han føler seg usikker? Kanskje begeistrer hans egen triumf ham mer enn den moskovitiske kommunismes? Kanskje vilde han stadig gjøre seg fortjent til sine to første herrer — Churchills og Roosevelts — mer og mer sviktende tillit? Kanskje tenker han på Frankrike, i det minste på det bildet, som han oppgjør seg av Frankrike i utlendigheten? Nei. I øyeblikket dreier det seg om å bli innbudt til konferansen i Moskva. La bare Marty tale, sier han seg selv, innbydelsen kan allikevel ikke utebli ... Men de Gaulle blir ikke kalt til Moskva.

Fortsettes side 23

Panservogn i Aten

PK-foto: Krigskorrespondent Otto

Til de to følgende fargesider:
Motangrepet. Et av sovjetrussernes innbruddsforsøk i øst blir ordnet opp ved tyske panservogners motangrep
PK-foto: Krigskorrespondent Artur Grimm

Den hvite negus

Fortsatt fra side 18

I Teheran forberedes alt konferansen mellom Churchill, Roosevelt og Stalin. Da de Gaulle ikke ble innbudt til Moskva, blir han vel bedt om å komme dit, til Persia? Vil Marty komme til å gi ham denne anledningen?

Marty? Den første rådgiveren har besluttet å gå inn for renselsesaksjonen. Til å begynne med dreier det seg om å bli kvitt en hel del folk, som enno dunkelt holder fast ved sin gamle æresfølelse, algirske professorer, høyere embetsmenn og statsfunksjonærer, soldater, som nekter å underordne seg offiserene og ikke vil atlyde kommissærene, nyinntrofne frafalne, ministre, guvernører fra koloniene, høyere offiserer, som bare mistroisk og meget seint har sluttet seg til de Gaulle. Anglomaner, som ikke setter noen særlig pris på Moskva, Amerika-svermere, som ikke har noen tillit til kommunismen. I løpet av noen uker er sekstenhundre, som etter Marty er lite ønsket, stilt for retten, hvis forhandlingsmetoder er lånt fra Tsjekaen. Giraud blir redd og nedlegger sitt med-presidium i Algerie. Mannen som flyktet fra fangenskapet, frykter mannen med mytteriene.

Vil de Gaulle bli urolig? Nei. Ett eneste spørsmål plager ham: vil han komme til å foreta reisen til Teheran eller ikke? Det byr seg nettopp en anledning: det oppstår uroligheter i Libanon. Senegaleserne skyter på studentene i det amerikanske universitet i Beirut. Regjeringen flykter. England og Egypt intervensjoner.

„Hvis jeg bringer denne saken i orden,” tenker de Gaulle, „beviser jeg dermed de allierte at de nødvendigvis må regne med meg.”

Og derfor sender han Catroux til Beirut. Neppe en uke etter er Catroux vendt tilbake: han ble bedt om ikke å bry seg med noe og bare forsvinne.

de Gaulle, som nettopp har lært litt tidshistorie, protesterer og påberoper seg det franske mandat over Libanon. „Legg band på Deres ærgjerrighet”, svarer London.

Men hva gjør Marty? Han fortsetter med sin renselsesaksjon. Er De for de Gaulle, for Giraud? for jødene? for gjenopprettelsen av det radikale demokrati? for Roosevelt? for Churchill? Det er uviktig. Etter Marty er en for Stalin, eller en eksisterer overhodet ikke mer. ... Generaler blir arrestert. En av dem, marsjal Pétaíns luftfartsminister, forsøker å ta livet av seg i fengselet. En annen, Koenig, de Gaulles generalstabssjef, er på kommunistenes befaling blitt satt fast. En annen, Noguès, som var generalresident i Marokko, tar et fly og flykter.

Marty har av skinnsyke til kamerat generalens radio-laurbær lagt seg til en egen sender: den sosiale kamp. Han sier: „Vi er ikke tallrike nok på

befalsstandens heverter ... de Gaulle,” sier han, „representerer ikke det demokratiske Frankrike.”

Vil de Gaulle forstå det ved høytaleren? Nei.

Hvis han bare drar til Teheran, vil han sluke alt det elendige som blir budt ham. Men det dreier seg ikke om noe elendig. Det er — for å tale med Moskva — en smussig ormevingel som omgir ham.

Konferansen i Teheran er over. Ikke en eneste gang har de Gaulle vært på tale. En fortsettelse av konferansen vil komme til å finne sted i Kairo. Den egyptiske skyggekonge er kalt dit. de Gaulle bruker som påskudd at den franske flåte i Alexandria teoretisk enno står under hans kommando. Han hopper inn i et fly og drar til Kairo. Der blir han i to dager og antichamberer i Churchills og Roosevelts kontorer. Han blir ikke mottatt, en ignorerer ham. Han eksisterer ikke lenger. Marionetten er ferdig, ingen vil komme til å trekke i snorene dens mer. Dissidensens bedrøvelige komedie er snart utspilt.

En kveld vil den beklagelsesverdige sjef uten våpen, uten tropper, uten offiserer, uten idéer, bøyd og nesten helt forlatt høre radioen, som for ham er trådt i stedet for politikken og diplomatiet. Og da vil han oppfatte den gamle Smuts' forferdelige profeti: „Frankrike er dødt...” sier han med en stemme som er full av trusler og forakt, „og vil fortsette å være dødt så lenge vi lever ...”

Men hvilket Frankrike dreier det seg om? Ikke om det, som er alvorlig slått, men som står der uten vanære, men om det andre, det famose „frie Frankrike”, om det Frankrike, som denne sinnssyke og innbilske sjef etter tur har solgt til City, Wall Street, Kreml og djevelen.

Det Frankrike, ja det er virkelig dødt.

Fordi Stalin vil det ...

En desembermorgen har André Marty nettopp i den sosiale kamps atelier talt inn en plate. Med sin fete, slepende stemme har den gamle slagsbror forkynt gateuroligheter og revolusjoner: „Vår time er kommet. Vi må gripe makten i Nord-Afrika, før moderlandet er befridd. Det er kamerat Stalins ønske, hans ønske som han personlig meddelte meg før min avreise fra Moskva.

Den geniale fører for det bolsjeviske Russland krever opprettelsen av de europeiske sovjetrepublikker. Det er alle våre tilhengers høyeste mål.”

Han har talt. Likegyldig gir operatøren tegn til at platen er god.

„Ja”, flirer Marty, „når sendingen er over, skal De bringe platen til negus, til erindring om hans gamle kamerat Marty.”

„Negus?”

„Ja, den hvite negus, de Gaulle.”

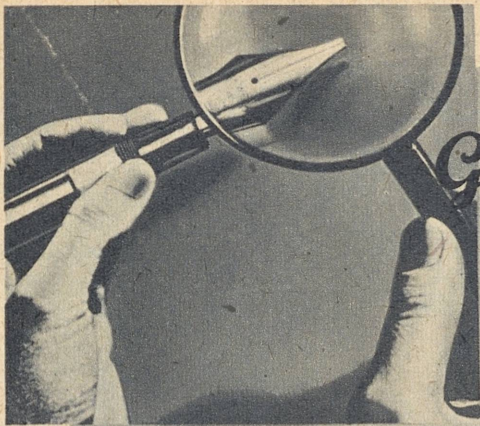
Sfinks med hjerte

Stor og slank, blond og blåøyet, var

Hilde Weißner

lenge en gåte. Skuespillerinnen, som i mange scenedramaer spilte verdige, edle skikkelser, var i filmen nesten bare monden, iskald-ironisk, den klassiske „lokkefugl”. Da ble (i Ufa-filmen „Diesel”) bandet brutt; no kom hun til syne som en livsledsagerske med ekte følelse. På denne linje ligger også hennes nye rolle i Wien-filmen „Am Vorabend” (med Rudolf Forster).

Foto: UFA

*Glatt og
skinnende*

som silke er spissen på
enhver

Kaweco
penn

Derfor glir *Kaweco* så
fjærlett over papiret.

De moderne *Kaweco* skrivesaker viser
man Dem gjerne i forretningene.

MERCEDES
Kontormaskiner

skrivemaskiner, regnemaskiner, adderingsmaskiner og
bokholderimaskiner er talende bevis på tysk oppfinnerånd

Over hele Europa
er de høyt skattet og vidt utbredt som pålitelige
banebrytere for kontinental bedriftsøkonomi.

MERCEDES BÜROMASCHINEN-
WERKE AG · ZELLA-MEHLIS/TH.

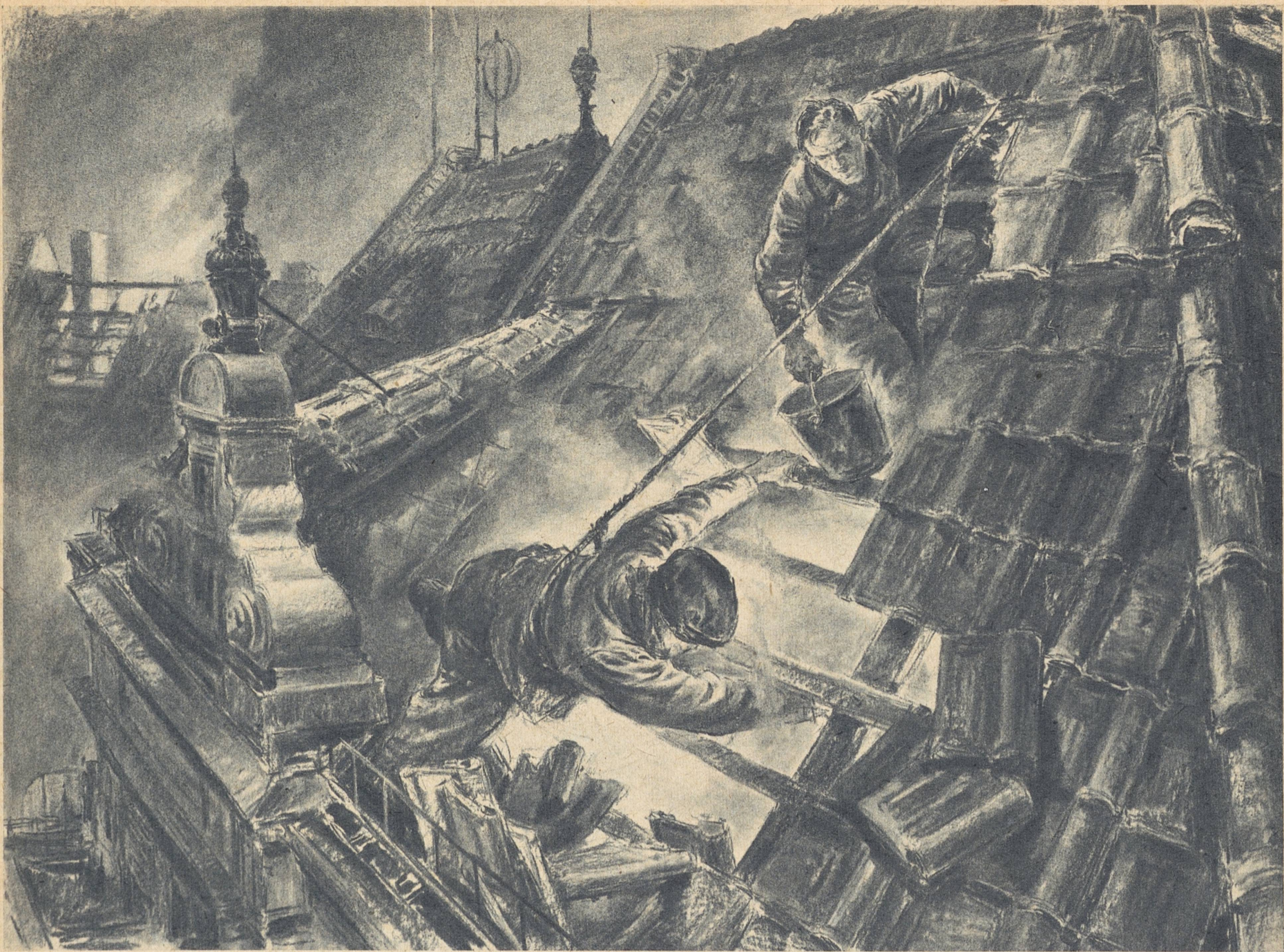
Mercedes Norsk Aksjeselskap — Harbitzgt. 202 — Oslo

FARVEBÅND
KARBONGPAPIR
MANGFOLDIGGJØREL-
SESAPPARATER
STENSILER
MANGFOLDIG-
GJØRELSESFARVE

geha

GEHA-WERKE
HANNOVER

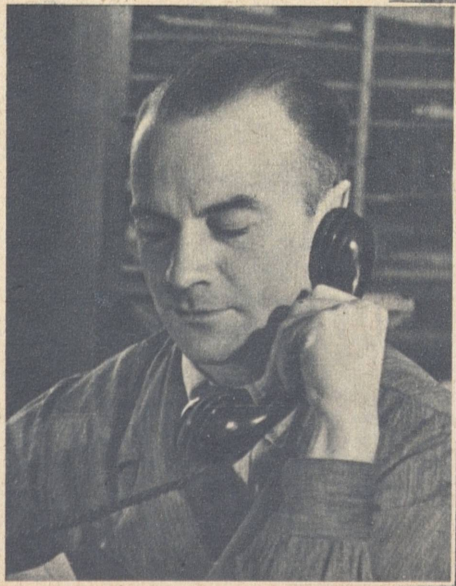

Høyt til vær. En brannbombe har slått gjennom gavlveggen på et hus. Den falt i et hulrom som ikke var tilgjengelig fra husets kvist. En åpen brannkilde vilde også true nabohusene. Hva nå? Den tekniske tegner Gerrit van der Brügge fra Haag bandt seg i et tau fast til en takluke og lot seg heise ned på utsiden av reggen. Med den ene hånden holder han seg fast i takbjelkene, med den annen tar han imot de vannbøttene som en kamerat rekker ham. Slik henger han der over takmønnet, hvert sekund kan det ta fyr i tauet, men han får slokkt brannen

Europeere under BOMBER

På felles front mot den anglo-amerikanske terror

Under bombeangrepene mot tyske byer sto mange utlendinger på den felles front av mennesker som forsvarte heimen og arbeidsplassen mot ødeleggelsens krefter. De satte modig og beslutsomt livet inn — for det land hvor de er gjester, mot fiendens ødeleggelsesvilje. „Signal“ beretter om noen eksempler på dette

→ I kamp mot fosfor. Diplomingenior Vieslav Lukomski, forhenrørende polsk reserveoffiser i ferd med å slokke på fabrikkens kontorer. Plutselig ryster huset, murruss drysser ned, vindusruter går i knas. En fosforbombe har slått gjennom vinduskarmen og er falt midt opp i en sandkasse. Lukomski styrer lynrapt fram, griper bomben med blotte hender og slenger den bort i en vannbøtte

Meldere løper gjennom flammer og ruiner. Brann i hallen til en flyfabrikk! De to nederlandske arbeiderne Cornelius Karstens og Gerhard Dyckgraaf (bildet nedenunder) kjemper i røyk og hete. Brannen griper om seg, de må hå forsterkning. Telefonforbindelsen til fabrikkens sentral er avbrutt. Uten lang overlegging forlater Dyckgraaf dekkningen. Han må over en åpen plass, bombene braker, luftvernkanonene drønner. Han løper for livet. Lufttrykket kaster ham til jorden. Han kommer seg opp, løper videre og avgir den viktige meldingen

En ukjent kvinnes redningsdåd. Morgenen etter en angrepsnatt beretter en mann som har en hund på armen: „Etterat signalet „faren over“ var gått, løp jeg bort til brua, hvor det lå en kullpram fortoyd. Mannskapet var vekk. Kullene brente. Nede fra prammen hørte jeg en klagende lyd. Skipet la seg mer og mer over på siden, da kom en kvinne løpende over plankene. Hun mumlet noen ord på gebrokkent tysk, trykket hunden over i armen min og forsvant. Hun reddet livet dens!“

Fire arbeidere fra øst: Eugenia Karpenko, Kelja Serjeko, Maria Iswarina og Anna Biskufska. Det er falt brannbomber i en sal i den tekstilfabrikken de arbeider i. Enno mens skytingen pågår, løper pikene avsted og sleper utrettelig fram sand og vann. Da morgenen gryr, er en herre over ilden. Ved deres beslutsomme inn- gripen ble materiell og maskiner reddet

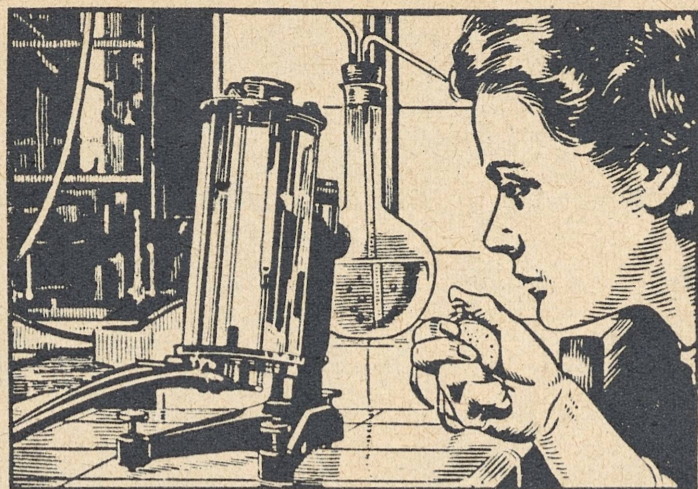
→ Ut av en brennende stor garasje forsøker behjertede menn å redde svære lastebiler. Tross en regn av gnister ruller de den ene bilen etter den annen ut av hallen. Enno er det noen igjen som må reddes, men hvert øyeblikk kan taket styrke ned. Belgieren Jean-Pierre Morel (ovenfor) hopper opp på en av de siste bilene, svinger seg inn på førersetet og setter bilen i gang. Over rykende ruiner bringer han også denne bilen hurtig i sikkerhet

Redning i ytterste nød. Den franske arbeider Henri Vanaerde blir mens han oppholder seg i en fremmed bydel, overrasket av flyalarm. Allerede før signalet „faren over“ er gitt, forlater han kjelleren for å hjelpe til å slokke i et hus i nærheten. Da han løper med en vannbøtte over gaten, kommer en liten pike han i møte. Hun gråter og skriker full av angst: „Min mor, min mor!“ Vanaerde griper den lille ved hånden og løper med hende inn i et hus rett over gaten. Røykskyer

slår ham i møte. Piken går tappert foran, Vanaerde følger etter. I et værelse i tredje etasje ligger en lam kvinne i en rullestol. Hun er allerede bevisstløs. Vanaerde greier ikke å bære hende ned alene. Han tar barnet som skrikende klammer seg til moren, og bærer det ned. På gaten treffer han en sanitetskvinne. Sammen med henne baner han seg enno en gang veg gjennom flammene. Med forente krefter løfter de den syke opp av rullestolen og bærer hende over ruiner og møbelrester ut i det fri

Arbeid ved Höppler-viscosimeter

Forskerånd og foretaksomhet

blir i Henkelfabrikken forent på en lykkelig måte. I våre laboratorier overvåker stadig en stab erfarne fagvitenskapsmenn hvordan våre produkter virker. Dessuten blir det viktige området: vedlikehold av vasketøy samt den private og industrielle rensning utforsket med de mest moderne vitenskapelige midler.

I dag — under krigen — setter Henkelfabrikken, støttet til resultatene av dette årelange vitenskapelige arbeid, seg særlig inn for opprettholdelsen av linnetutstyr og en full utnyttelse av vaskemidlene.

Henkel & Cie. A.-G. Düsseldorf
Chemische Produkte

Rpr 10 u / 43

Daglig tannpleie

er like viktig i den totale krigen som før, for dårlige tenner nedsetter våre ytelser. Vi må imidlertid alle nettopp i dag holde oss mer ytedyktige enn før! Dårlige tenner er ofte årsak til vidtrekkende sykdommer. Vi må passe på at all mat blir tygd riktig, og at tennene og mellomrommene mellom tennene blir rensset for alle matrester morgen og aften ved grundig børsting og spyling. Forlang derfor gratisbrosjyren „Gesundheit ist kein Zufall“ fra Chlorodont-fabrikken, Dresden.

Hun komponerer også... Majoie Hajari har komponert dette lille bindet med barnesanger og selv forsynt det med tegninger

Indisk tolker av europeisk musikk

En inderinne, som studerte musikk i Amsterdam og Berlin, og som imellomtiden er blitt en mesterlig tolker av europeisk musikk, det er Majoie Hajari. For kort tid siden forestilte hun seg for første gang for Berlins musikkpublikum, og den unge pianistinne har enno mange planer. Hun vilde gjerne reise gjennom Europa på kryss og tvers i ti år — så nøyaktige er hennes planer — vilde gi konserter, spille Beethoven, Liszt, Schumann, og seinere bare komponere.

Hennes løpebane, som begynte meget tidlig, har romantisk tiltrekning. Bestefaren utvandret til Sør-Amerika. I Paramaribo, hovedstaden i Nederlandsk-Guayana, ble hun født. Da hun var ti år, ga hun sin første konsert. Da kom en vakker dag en nederlandsk skuespillertrupp til Paramaribo. Tolvåringen ser no for første gang et teaterstykke,

under inntrykket av opplevelsen skriver hun en „romanse“, bringer den til den kvinnelige direktøren og forteller om sin lengsel etter å studere musikk i Nederland.

Da skuespillerne seinere kommer enno en gang til Paramaribo, tar direktørparet med foreldrenes tillatelse den lille inderinnen med seg til Amsterdam som pleiedatter. Og her i Amsterdam, seinere i Berlin og i Bayreuth, hvor hun opplever en oppførelse av „Die Meistersinger“, mottar Majoie Hajari de dypeste inntrykk av den europeiske musikkens ånd, som hun no fullt ut har viet seg til. Mange ganger tror en i hennes spill, i hennes egne komposisjoner å høre den tungsindige tone i indiske folkemelodier, men pianistinnens og komponistinnens grunnfølelse er europeisk.

Bare tyve år gammel. Den indiske pianistinne har alt gitt konserter i flere europeiske byer og har vakt musikkpublikumets største interesse

Velsignelsen, som oppfyller et hjerteønske: de troende i en sørtyisk katolsk landsbymenighet overværer den første messe, som en av landsbyens sønner, som nettopp er innvidd til prest, leser. I folkemunne heter det at den som overværer en slik første messe, får oppfylt et hjerteønske

Den unge presten, den tredje fra høyre, blir før messen i høytidelig opptog ført fra foreldrenes hus til alteret. Alteret er satt opp i friluft, for det meste foran et kapell eller en kirke, for at så mange mennesker kan delta i denne messe

BRYLLUP MED HIMMELEN

„Primiz“ i Sør-Tyskland

I det katolske Sør-Tyskland er det skikk og bruk at den unge geistlige, som nettopp er blitt innvidd til prest, reiser fra bispesetet tilbake til sin heim for der å lese sin første messe eller, som det heter i landets billedrike språk, for å feire sitt bryllup med himmelen. I større byer forsvinner slik en religiøs fest i hverdagslivet. Men på landet, i de små alpebyene i Bayern eller Tirol, trekker den til seg

hele egnen, i høyere grad enn selv det største og rikeste bryllup formår. Den unge prests foreldre skatter primiz-dagen, som „den første messes dag“ heter, som den lykkeligste i sitt liv, menigheten oppfatter den som en æresdag, for den troende åpner den den guddommelige nådekilde som neppe noen annen festdag i kirkeåret.

Fanene, båret av unge gutter, venter på at det høytidelige opptog skal sette seg i bevegelse fra foreldrehuset til alteret. Hele menigheten deltar i opptøget i tradisjonell orden: først ungdommen, piker og gutter, derpå foreningene, håndverkere og bønder og til slutt geistligheten

Husene, framfor alt foreldrehuset til den unge geistlige, er festlig smykket med granbar, helgenbilder og faner. Selv i de egner hvor man allerede nesten har glemt de gamle draktene, blir de nedarvede plagg hentet fram igjen fra kistene

Blant de andektige under festprekenen, en gammel kone som på sitt bryst bærer moderkorset, som staten har tildelt henne for hennes trofaste innsats

Unge bondekoner fordeler etter messen suvenirs med bildet av den unge presten

Etter festen er det stort fram møte av bønder i hagen til landsbyhotellet. Det er nesten som i fredstid

I det fargerike Salzburg. Kvinnelige elever foran Mozarteum, som omfatter et konservatorium, et omfangsrikt Mozartbibliotek og vakre konsertsaler

Den korte aftenkjolen . . . slo igjennom i hele Europa (bildet ovenfor). Den dype utringningen skiller den fra ettermiddagskjolen. Etter de dekorative men ødsle, vide aftenkjoler fra førkrigstiden og det første krigs-år, og etter de smalere, lange og draperte kjoler fra de følgende år (bildene nedenunder), viser den lille, korte svarte aftenkjolen oss retningen

Den enkle, mørke kjolen (bildet ovenfor) passer til alle dagens tider. Det står til eierinnens fantasi stadig å forandre den moderne silhuett ved hjelp av hatt og småting. Fordringsfulle farger, stoff-fylle og komplisert ernetilsnitt på kjolene i de foregående år (bildene nedenunder) forpliktet til en rikholdig garderobe

HVORDAN BLIR MOTEN?

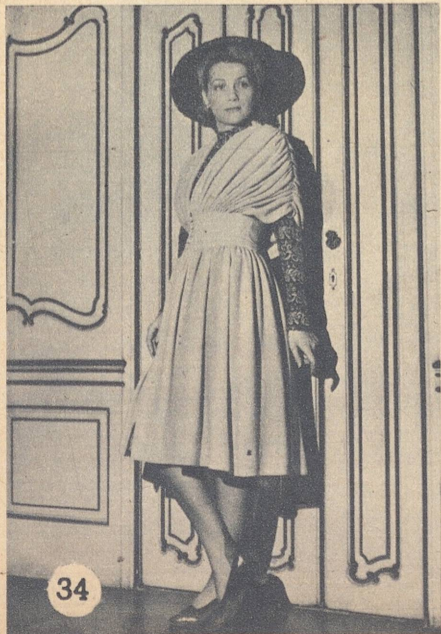
← Ved siden av filmarbeidet er matlagning Ufa-filmstjernen Marika Rökk's yndlingsbeskjeftigelse
Foto: Ufa

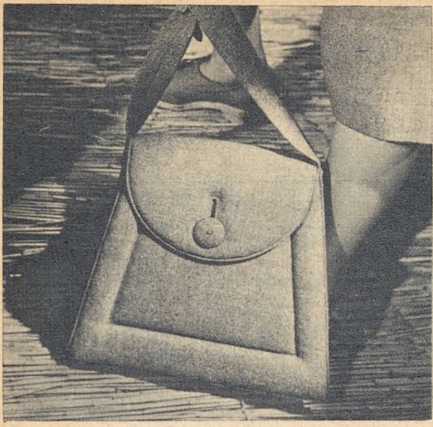
Moten er og har alltid vært et helt igjennom positivt uttrykk for kulturviljen. „Signal“ viser her hvordan moten — som mange under krigen nesten ikke ga noen sjanse, — er blitt, og vi ser også hvilken veg moten går i Europa i dag

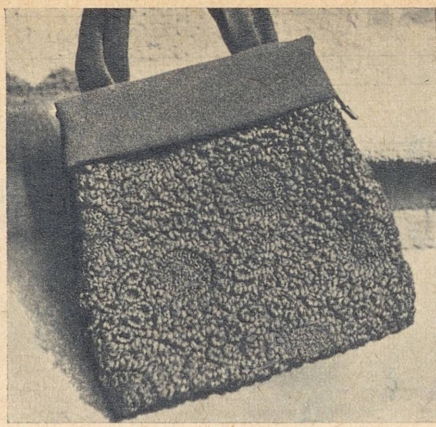
Velkledd ved enhver anledning . . . De nuværende forhold — bilen kan ikke benyttes, en går til fots eller venter på trikk og tog i allslags vær — skapte den enkle kåpen, som passer til alle kjoler og til enhver tid på dagen (bildet ovenfor). Kapper og åpne kåper, stoffdraperinger og vidde som holdes sammen (bildet nedenunder) og mange utsmykninger på kåpen trer sterkt i bakgrunnen for å gjøre plass for den „tidløse“ kåpen

Drakten — de mest velsette gateantrekk . . . får mer og mer et sportslig preg. Lange strekninger må tilbakelegges til fots eller på sykkel i allslags vær. Skjørtet beholder den nødvendige vidde og jakken er ikke for lang. Småmønstret stoff, rolig i fargen, sparsom i snittet, blir anvendt. Slik vil det sportslige antrekk bli anvendt meget mer enn de elegante drakter med fantasifulle jakker og små jakker med moderne pynt

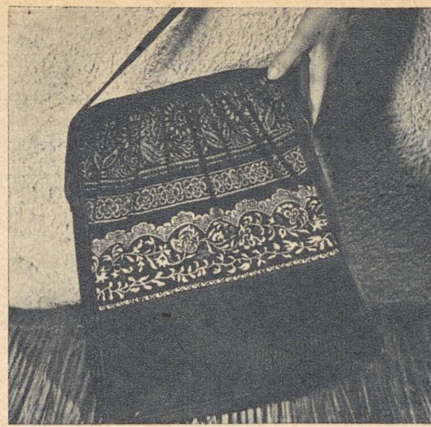

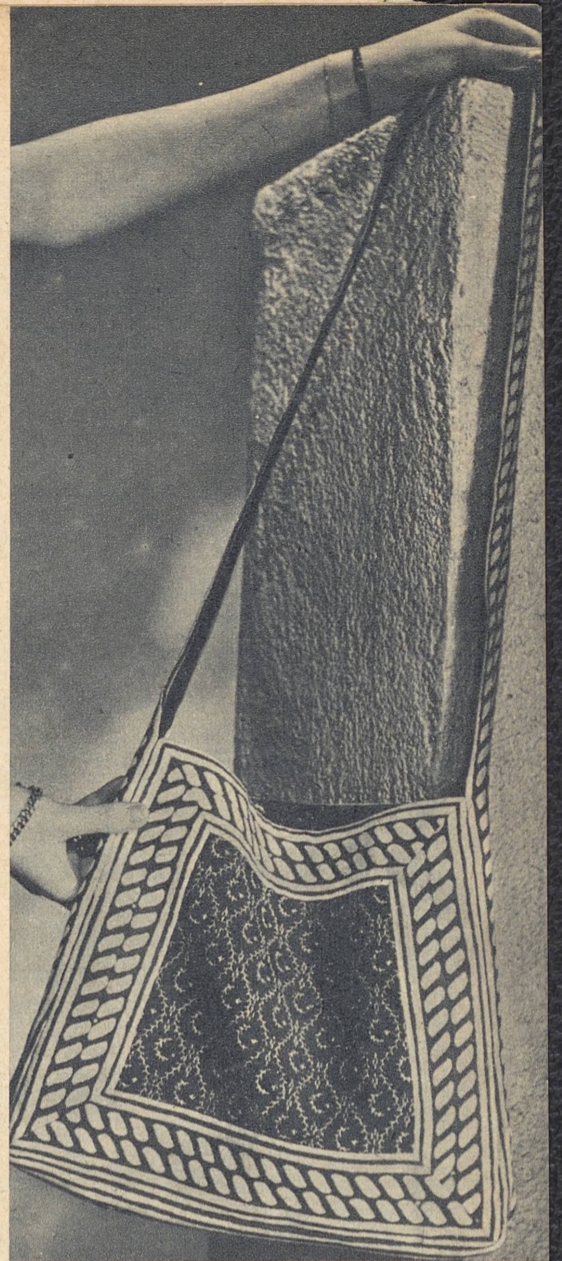
Veskens utvikling: Veskens av stoff og vakkert laget opptrådte først spredt ved siden av lærvesken

Kunstneriske broderier . . . Kunstneriske broderier . . . framhever den enkle vesken av svart klede og gjør materialet mer holdbart

Til sommerbruk . . . oppfant modekunstnere smakfulle vesker til de lette kjolene, utført i ensfarget og broket lin

Av landlig stoff . . . er vesken med broket bondemønster. I dager stoffvesken en skattet modeartikkel

HVORDAN BLIR MOTEN?

De tre store kontinentale mote-sentrer Paris, Berlin og Wien gikk i gang med å skape en kunstnerisk produksjon i en atmosfære som var frigjort fra gammel stil, og hvis kvalitative høyde i dag bringer oss til å tenke over hvilken utvikling alt dette vilde ha tatt, hvis krigen ikke hadde anvist den moderne smak andre oppgaver. De egentlige krigsoppgaver begynte først etterat muligheten til å rå over store reserver svant for sannsynligheten av en lang krig. Det viste seg imidlertid snart en sunn basis for den europeiske moteindustri, som forsto å tilpasse seg forholdene. Under de voksende vanskeligheter av alle slag utkrystallisertes motens egentlige kultur-

oppgave; å dyrke den naturlige smak som er blitt til et europeisk instinkt og følge de tidsbetingede forandringer. Slik gikk det til at moten ble avkledd alle de ekstravaganser, som ikke mer passet til tiden — bare skjønnhet og god smak ble toneangivende. Og dette er for oss europeere av i dag motens egentlige verd; for sålenge trangen til skjønnhet ikke blir slokt selv under beskjedne forhold, sålenge blir også livsfølelsen positiv. Denne motens verd skulde nettopp i vår tid vurderes riktig. Å passe på at europeerens sans for skjønnhet og kultivert livsform ikke blir utslokt, er en verdifull oppgave, som rekker langt ut over det egentlige bekleddningsformål.

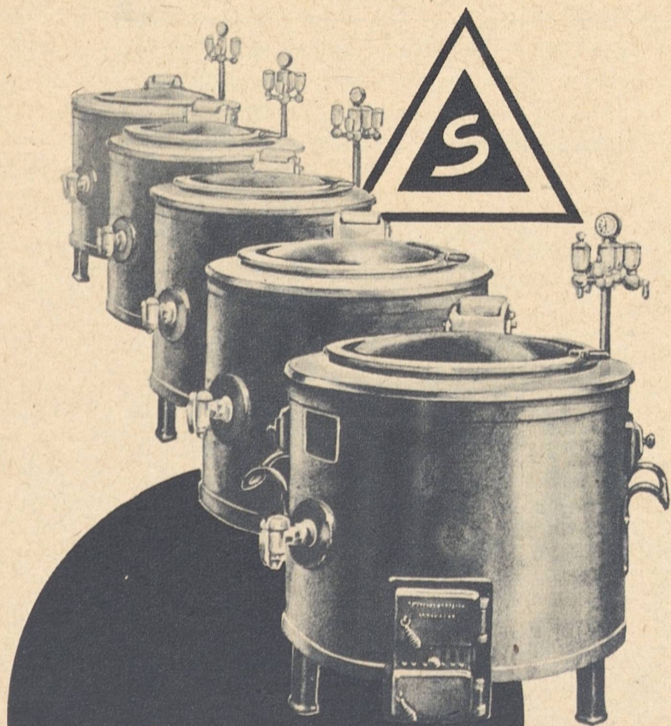
Det er interessant å se hvordan ska-

peren av moten selv reagerte på utviklingen. Han følte de forhåndenværende omstendigheter som en særlig kunstnerisk tiltrekning, å komme til topp-prestasjoner med så lite materiell som mulig, og således sette sitt personlige stempel på arbeidet som i overflødighetens tid. Det må altså ikke bare tilskrives materialknappheten, men også tilpassingen til de åndelige tendenser i denne tiden, når „sesongmoten“ fra tidligere tid har gjort plass for en langsommere, mer organisk moteutvikling, og vi på hele kontinentet litt etter litt er kommet fram til en mote, som i dag som før vil skape noe vakkert, men som helt konsekvent avviser alt som vi tidligere forsto under motens luner.

OG TRANSPORTABLE KOKEANLEGG /

7928/GB

HUSHOLDNINGS-KOKEAPPARATER / FASTSTÅENDE

Senking

Et bevis på tysk ytelse.

VASKERIMASKINER / BAKERIANLEGG

SENKINGWERK HILDESHEIM

Dorndorf

Det veikjente kvalitetsmerke for prima tysk skofabrikat

150542

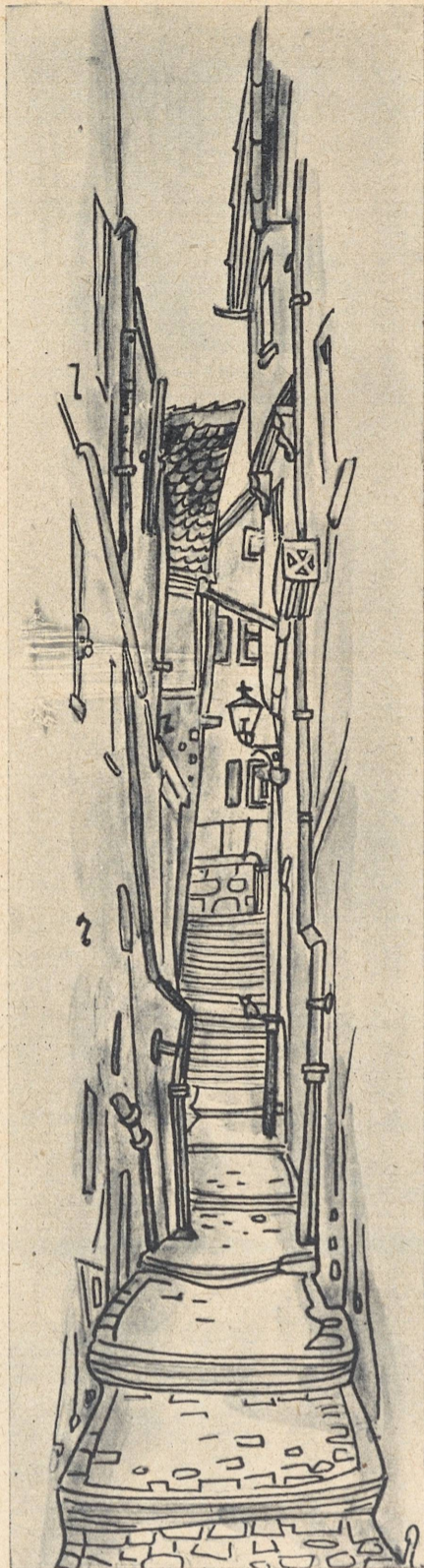
DORNDORF-SCHUHFABRIK · ZWEIBRÜCKEN

TYSKLAND — DE STORE AL-

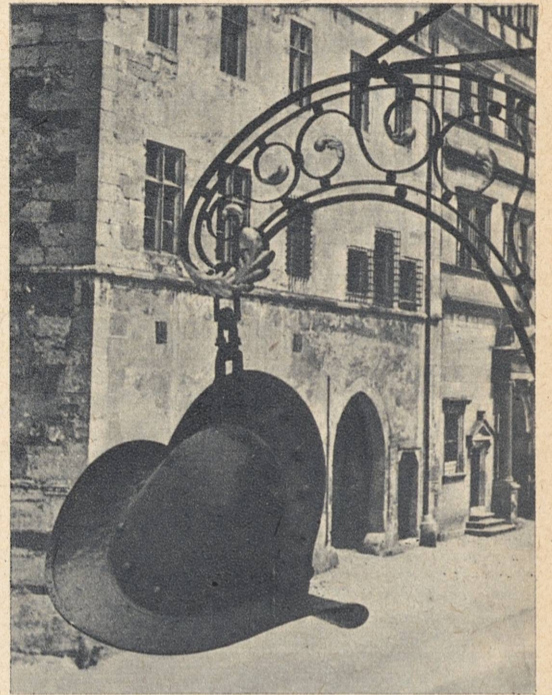
Med kamera og tegneblyant i små-

Oppgang til forsvarstårnet i Rothenburg o. d. T. De tildekkede trinnene går rundt tårnet utenpå.

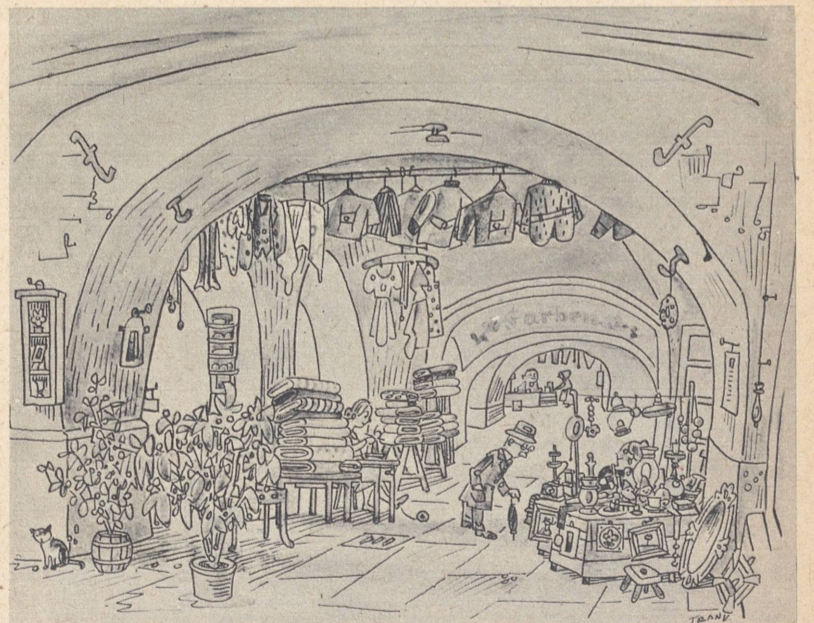

Et lite smug. Mer malerisk kan det kanskje være andre steder, men ingen steder i verden renere.

Det vakre skiltet over gjestgiveriet. Kunstsmidarbeidet med den flotte svingen er skiltet til det berømte gjestgiveri „Zum Eisenhut“ i Rothenburg o. d. T.

Mange fremmede tror de kjenner Tyskland ut og inn. Men hvis man spør dem hvor de var, viser det seg at de var i Berlin eller Köln, eller på „Leipzigermessen“. München og Nürnberg er også kjente begreper. Men landet selv — langt utenfor de store sentrene — slik som småbyene i Schwaben og Franken og deres landskaper, alt det er så godt som ukjent. Men nettopp her kommer folkets indre vesen til syne. — Landet, som tegneren elsker, med vinkler og smågater, de stille stuene og plassene, dette landet fins virkelig. Overalt oppdager øyet nye små merkevordigheter. Og alt dette viser oss bildet av en stille idyll, som er fast forankret i gammel folkekraft: — Tyskland utenfor de store alfarvegene.

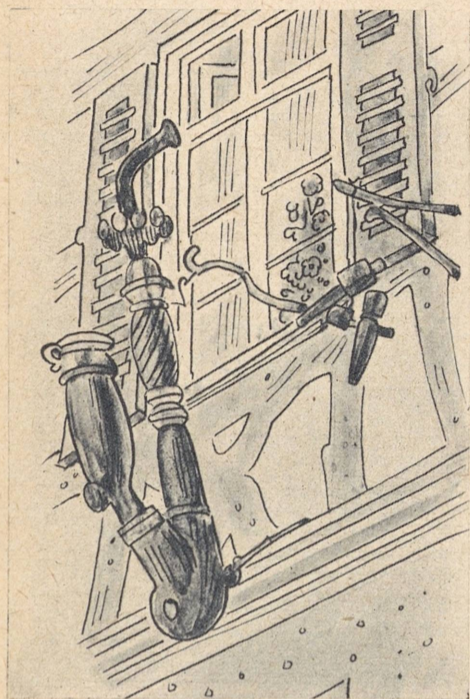

Fredelig idyll: herr aktuaren under en spasergang under „kolonnadene“. „Kolonnadene“ er framspringende hvelvinger på gamle borgerhus, hvor det drives livlig handel.

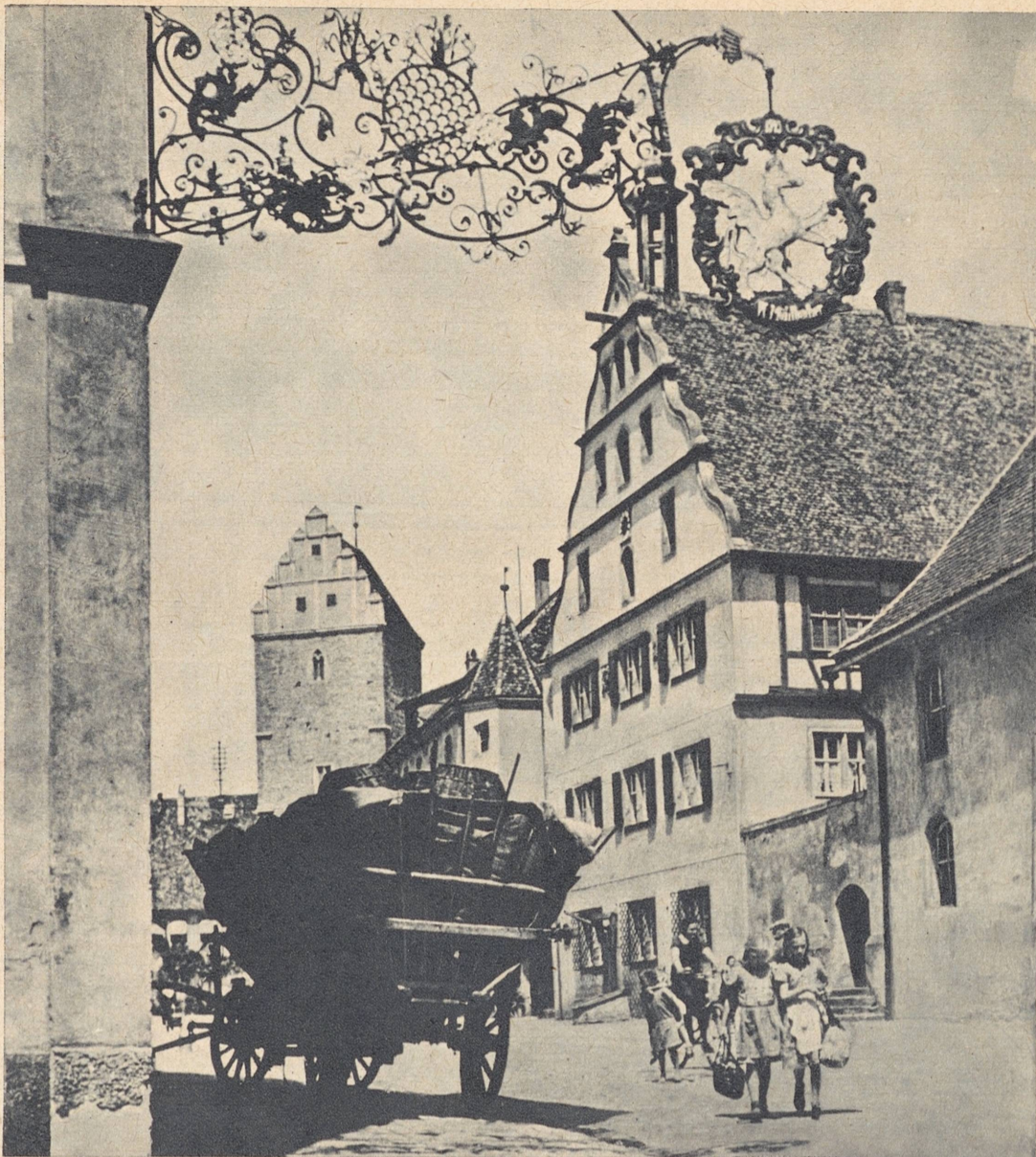
← „Kurfyrstkjelleren“ i Saalfeld. Typisk for de tyske småbyene: historiske „kjellere“, lave stuer med hvelvet tak, som virker koselige og ytterst innbydende til meditasjoner over et glass gammel vin i vennekreisen.

UTENFOR FARVEGER

byenes vinkler og kroker

Et håndverkstegn. Den mektige pipen, som priser det solide håndverksarbeid, antyder etter gammel skikk at en treskjærer har verksted her

Den lille torvplassen. Flere generasjoner har bodd og kommer til å bo i husene der. Her utspilles alle de store begivenhetene i den lille byen

Fra en tysk småby. Dinkelsbühl. Gavl, skilt, tårn og portbuer, fredelig liv på plassene, i dag som i gammel tid. Alt er ekte og vokst sammen med den heimlige jord

Gammel bakerbutikk. Sin spesialitet har bakeren stilt ut med stolthet: det er de berømte kringlene

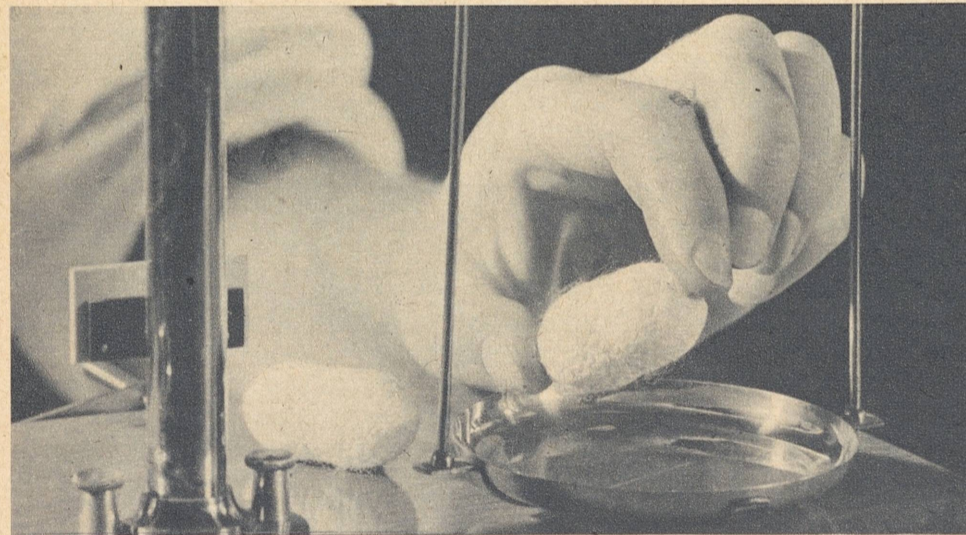
De gamle gjestgiveriers poesi i stille kroker i tyske byer. Her ser vi den vakre gårdsplassen i gjestgiveriet „Zum Stachel“ i Würzburg

Tyske gartnere dyrker no en majorantype, som også skal kunne trives i det tyske klima, som er litt for hardt for denne planten.

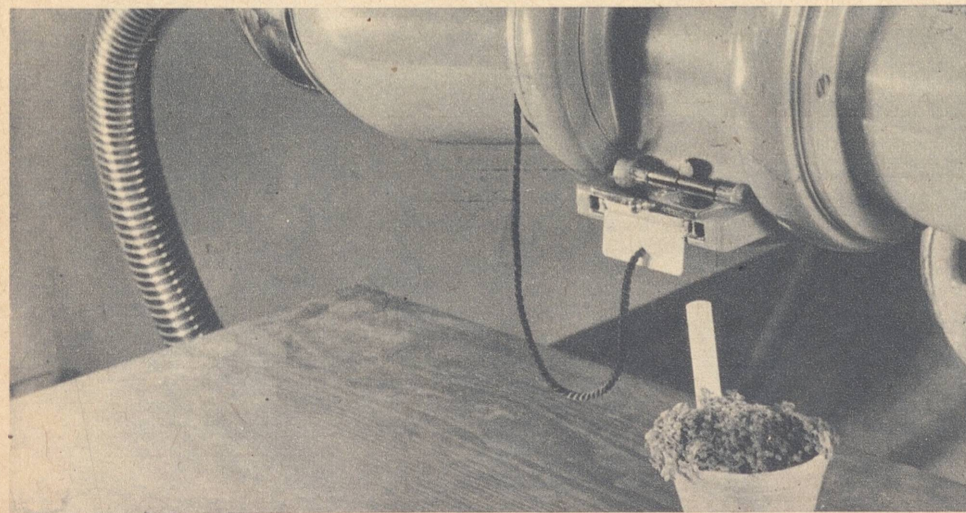

Ved spesialforsøk har en funnet ut at fruktrær særlig setter frukt, når grenene vokser i horisontal retning. Ved hjelp av faste klemmer tvinger en grenene på et epletre til å vokse rett ut

Kokonger blir veid. Av summen av vektene kan en finne ut morbærtreets kvalitet; disse trærne anvendes til å fore silkeormene

Alpeplanter besitter ganske visst økt motstandskraft, men allikevel hjelper også her naturen ved å forandre arvemassen ved bestråling med radium

MED RADIUM KLEMMER OG VEKT

Vitenskapen hjelper naturen

Forråder blomster barnets kjønn for fødselen?

I den kvinnelige organisme dannes som bekjent to forskjellige kimekjertelhormoner: follikkelhormonet, som preger kvinnens kjønn, og det gulfargede cellevevhormon, som framfor alt tjener til å bevare fosteret i livmoren. Ved universitetet i Wien konstaterte no professor Glaser at disse to hormoner virker grunnforskjellig på planter. Follikkelhormonet påvirker vekst og blomstring, det gule cellevevhormon — og i samme betydning også det mannlige kimekjertelhormon — fremmer til å begynne med riktignok også blomstringen, men ikke veksten. Visningen blir imidlertid påskyndet. En vil forsøke å anvende resultatene av disse eksperimentene på bestemmelsen av kjønn for fødselen, for den kvinnelige frukt produserer follikkelhormon, den mannlige kimekjertelhormon.

Nye kunststoff i medisinen

Medisiner gis som kjent ofte ikke direkte, men i form av f. eks. en salve, et piller grunnlag eller et oppløsningsmiddel. De nye kunststoff, som i dag er så utbredt i teknikken (kunstharpiks, kunsthorn, uknuselig glass, kunstige tekstilier osv.), har no også fått innpass i medisinen. En kan hermed f. eks. framstille avvaskbare deksalver, der — som vaselin — ikke trenger ånn i huden, men hvor vannløselige medikamenter, som kamfer, anesthesin osv. løses opp. Bitilsykekomster på huden ble heller ikke iaktatt etter ti måneders eksperimentell anvendelse. Alt i lengre tid har det vært brukt kirurgisk sytråd — framstilt syntetisk. En kan alt etter behov framstille den slik at den blir oppsuget av legemet eller ikke. Videre kan en tilsette den bakteriedrepende stoff. Til behandling av munnhulen ble det framstilt plastiske masser, som festner seg til slimhuden og dermed overgår de salvene og tinkturene som har vært brukt hittil. En ny salvetype er tørrsalven, som etterat den er smurt på, i løpet av kort tid tørrer inn til fast tilliggende, elastisk „hud“. Den er så smidig at den også kan på anvendes på leddene. Salveforbindinger blir derfor overflødige, og undertøyet blir ikke tilsølt. Piller og tabletter, som først skal oppløses i tynntarmen, blir overtrukket med bestemte overtrekk, som oppfyller dette kravet. Nye klebestoff for heft- og sårplasteret

oppsto også. Et nytt melkefett, som gjør det mulig å melke uten vanskeligheter og som ved hjelp av bakteriedrepende stoff forhindrer videre infeksjoner, er alt i bruk. Dette kunststoff lar seg likeledes fjerne ved avvasking, fordi det er vannløselig. En ny slags drøvelmasse, framstilt av kunststoff, har den fordel at den i motsetning til de midler som ble anvendt hittil, oppløses i tarmsekretet, slik at lægemidlene blir utnyttet fullt ut. Det er dessuten fullstendig tropesikkert og kan også anvendes til piller og tabletter.

Løvtre i den europeiske vannhusholdning

Det er ofte ytterst vanskelig å kommessige betingelser, som ble pålagt vårt kontinent i de siste decennier, truer uten tvil vannhusholdningen og fører til en kultursteppe. En medvirkende faktor på dette område er den overdrevne beplantning med nåleskog. I mange egner utgjør nåleskogbestanden 88 prosent, gjennomsnittlig er det 70 prosent. Forstyrrelse av vannhusholdningen, økning av insektbestanden og skogbrann, skadelige virkninger på vilt og fugleverdenen er de største farer, som oppstår på grunn av denne ensidige kultur. Etter nye forskninger, som ble bekjentgjort av den tyske fagmann Münker, avtok f. eks. vannmassen fra kilder, som ble beplantet med furuer, med 50 prosent. Bare nyplantingen av skogen med løvtre på større flater kan redde det europeiske landskap og folkehusholdning fra en større fare.

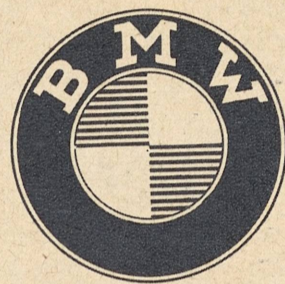
Hvordan trikinose konstateres?

Det er ofte ytterst vanskelig å konstatere en trikinose — framfor alt i begynnelsesstadiet. No har — som lægen dr. Gasse meddeler — en ganske visst alt bekjent, men no vesentlig forbedret metode — den såkalte serumdiagnose — gjort oppdagelsen mulig. Når en bringer blod fra mennesker og dyr, som har fått trikinose, sammen med et blodserum av dyr, som er immune mot trikinose, oppstår det bestemte reaksjoner, som gjør det mulig å stille diagnosen. Metoden har ikke bare betydning for den menneskelige trikinose, men også for dyrenes trikinose. Ved hjelp av den kan det konstateres om det f. eks. forekommer et trikinosetilfelle blant grisene.

Togal over hele verden

Lyvemotorer
 Automobilet
 Motorcykler

Jakt - sports - og forsvarsvåpen

10 - tastet adderings - og bokholdermaskiner

presisjons - finmålingsverktøy

F. OLLERICH

MAUSER-WERKE A.-G. OBERNDORF/N.

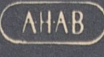

Rosodont

BERGMANN'S TANNKREM I FAST FORM

TYSK KVALITETSVARE
 PAKKET I
 TYSK VERKSTOFF

A · H · A · BERGMANN, WALDHEIM (S.A.)

Signal

Nummer 1

i det nye programmet til „Scala“ i Berlin, som til tross for total ødeleggelse fortsetter sitt store byprogram. Se artikkelen „Trass i alt“ i dette nummer